

Warszawa, 5 marca 2021 r.
KL/102/72/PP/2021

Pan
Jarosław Gowin
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Rozwoju, Pracy i Technologii

Szanowny Panie Premierze,

w odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2021 r. znak DDR-V.0210.1.2020, będące zaproszeniem do zgłaszania propozycji ułatwień i usprawnień prowadzenia działalności gospodarczej, przekazuję propozycje Konfederacji Lewiatan.

Z poważaniem,


Maciej Witucki
Prezydent Konfederacji Lewiatan

Załącznik:

Propozycje Konfederacji Lewiatan do projektu ułatwień i usprawnień prowadzenia działalności gospodarczej



Propozycje Konfederacji Lewiatan do projektu ułatwień i usprawnień prowadzenia działalności gospodarczej

I. Nadmierna restrykcyjność obowiązków sprawozdawczych

Wskaż i opisz regulacje (ustawy, rozporządzenia, załączniki lub konkretne przepisy, definicje), w ramach których np.:

- *zasadne jest zmniejszenie zakresu lub częstotliwości przedkładanych przez przedsiębiorców danych, informacji lub sprawozdań,*
- *zasadne jest uchylene dublujących się obowiązków sprawozdawczych,*
- *zasadne jest uchylene obowiązków, które wynikają z przepisów nieprzystających do obecnych uwarunkowań, w tym w szczególności wywodzących się z uchylonych lub zasadniczo zmienionych aktów prawnych.*

1. Likwidacja informacji CIT-7

Informacja CIT-7 obejmuje dane o dywidendach oraz innych przychodach z tytułu udziału w zyskach osób prawnych wypłaconych na rzecz krajowych osób prawnych i potrąconym podatku.

Argumenty za likwidacją:

- 1) Wprowadzona w okresie gdy podatnikom CIT przysługiwało prawo do odliczenia potrąconego podatku od należnego podatku CIT (metoda kredytu podatkowego), które od wielu lat nie przysługuje przez co informacja ta nie jest podstawą do jakichkolwiek odliczeń.
- 2) Informacja o kwotach wypłaconych dywidend i potrąconym podatku dostępne są w historii operacji na rachunkach inwestycyjnych (w przypadku podatników będących akcjonariuszami spółek publicznych) lub wynikają z podjętych uchwał zgromadzeń wspólników gdzie określona jest wartość dywidendy na akcje.
- 3) Aktualnie informacja CIT-7 jest jedynie obciążeniem administracyjnym i kosztowym dla podmiotów wypłacających dywidendy i prowadzących rachunki papierów wartościowych.
- 4) Likwidacja obowiązku przyniesie oszczędności kosztowe przedsiębiorcom zobowiązanym do ich sporządzania.

2. Ograniczenie w deklaracjach podatkowych ilości pól z danymi podatników do nazwy i numeru identyfikacyjnego



Argumenty:

- 1) Dane z polami adresowymi takimi jak powiat, gmina, kod pocztowy nie wydają się dla administracji skarbowej, w dobie przesyłanych elektronicznie deklaracji i automatycznie przetwarzanych, konieczne (system administracji skarbowej zapewne w ogóle nie potrzebuje tych danych do identyfikacji deklaracji/podatnika i alokacji do odpowiednich tabel bazodanowanych).
- 2) Pola z tymi danymi są zwykle kłopotliwe do ustalenia i są przedmiotem częstych omyłek.
- 3) Ograniczenie przyniesie oszczędności czasowe przedsiębiorcom.

3. Wysyłanie informacji PIT-11 do urzędu skarbowego właściwego dla płatnika/podmiotu wysyłającego a nie podatnika

Argumenty:

- 1) Konieczność identyfikacji US dla podatników co przy wysyłaniu informacji dot. np. przychodów innych źródeł jest kłopotliwe, poza tym często się okazuje, że pracownicy nie aktualizują danych co do swoich US.
- 2) System administracji skarbowej zapewne alokuje i tak dane z PIT-11 do prawidłowego US w związku z czym nie wydaje się konieczne utrzymywanie takiego obowiązku.
- 3) Zmiana pozwoli przedsiębiorcom zaoszczędzić czas poświęcany na wypełnianie obowiązków podatkowych.

4. Zmiany w zasadach zamieszczania podatników w wykazie z art. 96b ustawy o VAT (BIAŁEJ LIŚCIE) i zgłaszania rachunków bankowych w zgłoszeniach NIP-8/NIP-2

Aktualnie rachunek rozliczeniowy podatnika VAT czynnego pojawia się na Białej Liście w sytuacji gdy Bank zgłosi jego rachunek do systemu STIR a podatnik zgłosi równoległe ten rachunek w zgłoszeniu NIP-8 lub NIP-2.

Postulujemy zasadę zamieszczania rachunków tylko w oparciu o dane przekazywane przez banki w ramach systemu STIR. W NIP-8 lub NIP-2 zgłaszane byłyby tylko rachunki otwierane w bankach zagranicznych nie objętych systemem raportowania do STIR.

Argumenty:

- 1) W ten sposób rachunki podatników w polskich bankach byłyby w systemie STIR już następnego dnia roboczego bez czekania na zgłoszenie tego rachunku w NIP-8 i wprowadzenie tego rachunku przez US do systemu administracji skarbowej. Proces wprowadzenia rachunku z NIP-8 trwa co najmniej kilka dni roboczych (w zależności od US). Oznacza to, że w sytuacji gdy podatnik otworzy rachunek np. 18 stycznia 2021 r., bank zgłosi ten rachunek do systemu STIR 19 stycznia, US może



zarejestrować ok. 25 stycznia 2021 r. – zatem w przypadku podania nowego rachunku do zapłaty, mimo wysłania zgłoszenia NIP-8 z nowym rachunkiem do US, w przypadku przelewu przez kontrahenta w dniu np. 20 lub 22 stycznia rachunek nie będzie widniał jeszcze na Białej Liście, a zatem kontrahent podatnika (również przedsiębiorca) dokona zawiadomienia ZAW-NR z uwagi na brak rachunku w tym wykazie. Powoduje to całkowicie niepotrzebne koszty przygotowania ZAW-NR, obsługi przez US i pogorszenie relacji biznesowych między przedsiębiorcami z uwagi na brak rachunku firmowego podatnika na Białej Liście.

- 2) Przyjęcie proponowanego rozwiązania przyspieszy proces pojawiania się rachunków na BL i odciąży administrację skarbową od wprowadzania rachunków bankowych z NIP-8 do systemów administracji skarbowej.

5. Likwidacja obowiązku wysyłania informacji IFT-2R do nierezydentów

Argumenty:

- 1) Nierezydenci w zdecydowanej większości nie potrzebują informacji IFT-2R, ponieważ kwoty przychodów wynikają z wystawianych przez nich faktur, zawieranych umów, wpływów na ich rachunki – te dokumenty są podstawą księgowania przychodów. Kwoty potrąconych u źródła podatków w Polsce są również im znane (mniejsze kwoty wpływów na rachunek vs. kwota z faktury lub umowy, tj. potrącony u źródła podatek muszą być oczywiście odpowiednio zaksięgowane w ewidencji rachunkowej odbiorcy płatności).
- 2) W przypadku gdy nierezydent będzie potrzebował potwierdzenia wysokości potrąconych podatków może on zwrócić się do polskiego przedsiębiorcy (wypłacającego przychody na rzecz nierezydenta), który sporządzi mu taką informację.
- 3) Likwidacja obowiązku przyniesie również oszczędności kosztowe i czasowe polskich przedsiębiorców.

6. Likwidacja obowiązku wykazywania transakcji z podmiotami powiązаныmi (nierezydentami) w informacji ORD-U

Argumenty:

- 1) Informacje te są wykazywane w informacjach IFT-2R a także po części w TPR-C (jedna i ta sama transakcja może być zaraportowana w tych trzech informacjach wysyłanych do władz skarbowych).

7. Nadmierna restrykcyjność obowiązków sprawozdawczych. Organ: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.



Badania rynku na podstawie ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów

Na podstawie art. 48 ust. 1 i 2 pkt. 3 w związku z art. 31 pkt. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1076 ze zm.) Prezes UOKIK przeprowadza tzw. badania rynku - w formie postępowania wyjaśniającego. W ramach takich postępowań do przedsiębiorców przesyłane są wezwania do udzielenia informacji i dokumentów. Zakres wezwań często jest bardzo szeroki.

Udzielenie odpowiedzi przez przedsiębiorcę wymaga dużych nakładów pracy i może powodować zaburzenie działalności przedsiębiorstwa, ze względu na konieczność odsunięcia pracowników od ich codziennych obowiązków. Przykładowo w odpowiedzi na jedno z wezwań w ramach badania rynku motoryzacyjnego, spółka została zobligowana do wydrukowania, potwierdzenia za zgodność każdej strony i przekazania do urzędu ok. 10 kartonów dokumentów. Powoduje to określone koszty (czas pracowników spółki na przygotowanie pism/dokumentów, wydruk setek/tysięcy stron) oraz konsekwencje z zakresu ochrony środowiska (wymóg wydruków zamiast kopii elektronicznych).

Jednocześnie w praktyce, Prezes UOKIK wyznacza przedsiębiorcom stosunkowo krótkie terminy na udzielenie odpowiedzi np. 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Organ może przedłużyć ten termin na wniosek przedsiębiorcy. Przedsiębiorcy nie są jednak pouczani o takiej możliwości, zaś Prezes UOKIK nie zawsze uwzględnia wnioski o przedłużenie terminu.

Ponadto, nieudzielenie Prezesowi UOKIK informacji lub udzielenie nieprawidłowych informacji – choćby nieumyślnie – może skutkować nałożeniem przez Prezesa UOKIK na przedsiębiorcę administracyjnej kary pieniężnej w wysokości do równowartości 50 mln euro. Wszystko to sprawia, że wykonanie obowiązków określonych w wezwaniach Prezesa UOKIK stanowi dla przedsiębiorców bardzo duże obciążenie, pomimo że badania rynku, co do zasady nie są sprawami niecierpiącymi zwłoki (ich wyniki są publikowane po kilku lub kilkunastu miesiącach od badania).

W związku z tym postulujemy zmianę przepisów ustawy o ochronie konkurencji konsumentów w taki sposób, aby gwarantowała przedsiębiorcom:

- odpowiedni termin na udzielenie odpowiedzi na wezwania kierowane do nich w związku z badaniami rynku. Termin ten powinien wynosić co najmniej 30 dni od dnia otrzymania wezwania.
- Umożliwienie przesyłania kopii dokumentów w wersji elektronicznej (jako standard w komunikacji z organem)

Alternatywnie, zamiast zmiany przepisów, postulujemy zmianę praktyki Prezesa UOKIK i wyznaczanie odpowiednich terminów na udzielenie odpowiedzi na wezwania kierowane do przedsiębiorców w związku z badaniami rynku.

Załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie zgłoszenia zamiaru koncentracji przedsiębiorców (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 367)



Przedsiębiorcy zgłaszający Prezesowi UOKiK zamiar dokonania koncentracji są zobowiązani sporządzić zgłoszenie zgodnie z wykazem informacji i dokumentów (WID), który stanowi załącznik do ww. rozporządzenia Rady Ministrów. WID jest dokumentem bardzo obszernym, wymagającym od przedsiębiorcy przekazania do urzędu bardzo szczegółowych informacji.

Wypełnienie wszystkich informacji wskazanych w WID jest bardzo czasochłonne. Jednocześnie wiele z informacji, które trzeba podać w zgłoszeniu, to informacje ogólnodostępne np. na podstawie KRS przedsiębiorcy.

W związku z tym postulujemy podjęcie prac w celu zmiany załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie zgłoszenia zamiaru koncentracji przedsiębiorców, w celu odformalizowania i ułatwienia procedury zgłaszania zamiaru koncentracji.

8. Sprawozdania o stosowanych w poprzednim roku kalendarzowym terminach zapłaty w transakcjach handlowych

Postulat odnosi się do art. 13a ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 935 ze zm., dalej jako: „Ustawa”). Przepis ten nakłada na przedsiębiorców wskazanych w jego treści konieczność corocznego składania sprawozdania o zastosowanych przez te podmioty terminach zapłaty w transakcjach handlowych w poprzednim roku kalendarzowym.

Wskazany powyżej artykuł jest bardzo ogólnie skonstruowany i zawiera w sobie sprzeczności. Z tego powodu przedsiębiorcy mają bardzo dużo problemów praktycznych w jego zastosowaniu.

Przykładowo w art. 13 ust. 3 pkt 2 i 3) ustawodawca wymaga aby wartość świadczeń liczyć od dnia wystawienia faktury/rachunku, podczas gdy pkt 4 i 5) nakazują zliczanie wartości świadczeń pieniężnych zgodnie z terminami umownymi. Powoduje to, przedsiębiorcy w ww. punktach podają wartości, które nie dają się ze sobą porównać.

Każdy z przedsiębiorców posiada odmienną specyfikę działania, pracuje na różnych systemach księgowych. Konstrukcja przepisu sprawia, że każdy z przedsiębiorców składając sprawozdanie przyjmuje własne, znane wyłącznie sobie założenia. Co za tym idzie sprawozdania nie są jednolite i mogą nie przedstawiać rzetelnych informacji. Nie znając przyjętych przez przedsiębiorców założeń nie ma możliwości porównania sprawozdań pomiędzy sobą.

Dodatkowo interaktywny wniosek, za pośrednictwem którego składane są sprawozdania nie przewiduje miejsca na wprowadzenie jakichkolwiek wyjaśnień, albo załączenie pliku z poczynionymi zastrzeżeniami czy przyjętymi założeniami. W naszej opinii uniemożliwia to organom administracji jakiegokolwiek skontrolowanie prawdziwości wprowadzonych kwot odnoszących się do wartości świadczeń otrzymanych/spełnionych/nieotrzymanych/niespełnionych.



Wydany przez Ministerstwo Rozwoju Pracy i Technologii Praktyczny Poradnik pn.: „Sprawozdania o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych” nie udzielał odpowiedzi na wiele pytań. Przedstawione odpowiedzi są napisane skomplikowanym językiem i w większości niejasne. Takie odpowiedzi powodowały wśród przedsiębiorców jeszcze więcej wątpliwości i niepewności. W przypadku złożenia zapytania do Ministerstwa Rozwoju dotyczącej interpretacji przepisu 13a ustawy należało długo oczekiwać na odpowiedź (nawet do 3 tygodni). Często mimo zadania jasnych, krótkich i prostych pytań odpowiedź na nie była nie na temat, albo stanowiła przepisane treści Podręcznika

Propozycją jest znowelizowanie Ustawy w taki sposób, aby przepis nie pozostawiał przedsiębiorcom możliwości jej dowolnego interpretowania i przyjmowania szeregu dodatkowych założeń. Innym pomysłem jest zebranie najczęściej pojawiających się pytań i wydanie interpretacji udzielającej jasnych i prostych odpowiedzi na te pytania. Istnieje również możliwość publikowania sprawozdań wraz z przyjętym u danego przedsiębiorcy opisem przyjętych założeń.

9. Wprowadzenie definicji rozmiaru referencyjnego okna do przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690)

Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690) określa maksymalne współczynniki przenikalności cieplnej min. dla okien. Jednocześnie nie określa, czy odnoszą się one do okien w rozmiarze referencyjnym (określonym przez europejskie normy zharmonizowane) czy też każdego rozmiaru okna, wprowadzanego do obrotu. Jednoznaczne wskazanie rozmiaru, do którego odnoszą się wymagania jest kluczowe, jako, że rozmiar okna na wpływ na wartość tego współczynnika.

Postulujemy wprowadzenie do przepisów definicji rozmiaru referencyjnego, poprzez bezpośrednie odwołanie się do europejskich norm zharmonizowanych. W świetle art. 4 ust. 1 Rozporządzenia 305/2011, jeżeli wyrób budowlany objęty jest normą zharmonizowaną, producent sporządza deklarację właściwości użytkowych przy wprowadzeniu takiego wyrobu do obrotu. W przypadku okien, normą zharmonizowaną jest norma EN 14351-1: 2006+A2:2016, która definiuje min. rozmiar referencyjny okna, dla którego producenci deklarują parametry swoich wyrobów.

Należałoby oczywiście przyjąć, że skoro kraje członkowskie mają obowiązek stosować europejskie Rozporządzenie 305/2011 w sposób bezpośredni, to również normy zharmonizowane powinny być stosowane bezpośrednio. Niestety, praktyka funkcjonowania Urzędów Nadzoru Budowlanego jednoznacznie wskazuje na potrzebę powtórzenia tych przepisów w polskich przepisach budowlanych. Często są bowiem przypadki pomijania obowiązujących bezpośrednio przepisów europejskiego Rozporządzenia 305.



10. Wprowadzenie współczynnika Daylight factor, jako alternatywnego wymogu do spełnienia, który określałby poziom naświetlenia światłem dziennym pomierzeń przeznaczonych na pobyt ludzi

Obowiązujące rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690), określa parametry dostępu do światła dziennego w budynkach przeznaczonych na pobyt ludzi jako minimalny stosunek powierzchni okien do podłogi. W praktyce, taki ilościowy parametr niewiele ma wspólnego z doświetleniem pomieszczeń światłem dziennym.

Postulujemy wprowadzenie alternatywnego sposobu określania parametrów związanych z doświetleniem pomieszczeń światłem dziennym. Obecnie, architekci najczęściej posługują się parametrem zwanym Daylight factor (DF). Taki parametr możliwy jest do określania przy zastosowaniu powszechnie dostępnych (często bezpłatnych) programów komputerowych. Stąd postulujemy, aby stopniowo zastępować archaiczne wymagania ilościowe, nowoczesnym – jakościowymi, których określenie jest bardzo łatwe przy zastosowaniu narzędzi informatycznych.

Szczegółowe wymagania w zakresie współczynnika DF zostały już wypracowane i uzyskały akceptację w szerokim gronie ekspertów, pracujących w ramach grup roboczych działających przy ówczesnym Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa w latach 2016-17. Przeniesienie obszaru budownictwa do Ministerstwa Rozwoju wstrzymało wówczas te prace. Wydaje się, że obecnie można do tego powrócić.

Współczynnik DF daje dużo większą swobodę architektom do projektowania nowoczesnych budynków. Z drugiej strony, zapewnia osobom przebywającym w budynku, realny dostęp do odpowiedniego poziomu światła dziennego.

11. Kodeks Pracy - art. 151(3) oraz art. 187

Nie ma podstaw, żeby pracę w dniu wolnym wynikającym z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy (najczęściej sobota) traktować bardziej rygorystycznie niż pracę w niedzielę lub święto (art. 1513 KP). Ustawodawca wskazał konieczność udzielenia dnia wolnego za pracę w sobotę, nie określając innej możliwości rekompensowania pracy w dniu wolnym wynikającym z zasady pięciodniowego tygodnia pracy. Uznać można więc, że inna forma nie jest dopuszczalna, a w razie nieudzielenia dnia wolnego pracodawca będzie ponosił odpowiedzialność za wykroczenie przeciwko prawom pracownika. Warto tu nawiązać do przepisu art. 15111 § 2 i 3 k.p., który reguluje kwestie udzielania dnia wolnego w zamian za pracę w niedzielę i święto. W przepisie tym ustawodawca dopuszcza, w razie braku możliwości udzielenia dnia wolnego, wypłatę 100% dodatku do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy. Takie same zasady winny zostać wprowadzone w przypadku pracy wykonywanej w dni wynikające z pięciodniowego tygodnia pracy. Nie ma bowiem racjonalnego powodu, aby praca w takie dni była normowana bardziej restrykcyjnie niż praca świąteczna czy niedzielna.

Zgodnie z art. 187 Kodeksu pracy, przerwa na karmienie piersią przysługuje nawet rodzicowi nastolatka. Nie ma żadnych ograniczeń czasowych do korzystania przez pracownicę z prawa do przerw na karmienie





LEWIATAN

dziecka piersią. Przepis nie uzależnia tego ani od wieku dziecka, ani od udowodnienia faktu jego karmienia w ten sposób. Zdaniem ekspertów, prawo wymaga zmiany, bo rodzi wątpliwości, a pracodawca nie ma możliwości zakwestionowania uprawnienia, nawet gdy dochodzi do nadużyć. Brak limitowania przez przepisy Kodeksu pracy okresu karmienia piersią, a w konsekwencji - płatnego zwolnienia w pracy, zdają się uzasadniać obawę pracodawców, że przerwy te nie są wykorzystywane zgodnie z celem, jaki im przeznaczono. Mimo to pracodawca nie może odmówić przerwy, stanowiłoby to bowiem wykroczenie przeciwko prawom pracownika. Należy zatem określić maksymalny okres korzystania z przerw na karmienie lub wprowadzić obowiązek dostarczenia zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego fakt karmienia.

7. Ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz.U.2020.0.509) art. 25

Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 1 października 2020 r. w sprawie ewidencji obrotu towarami o znaczeniu strategicznym (Dz.U. 2020 poz. 1743

Art. 20 Rozporządzenia EU nr 428/2009 wprowadza obowiązek przechowywania szczegółowych rejestrów lub zapisów transakcji eksportowych dla towarów podwójnego zastosowania (obowiązek ten dotyczy również usług pośrednictwa, które wymagają zezwolenia globalnego, indywidualnego lub generalnego).

Przepisy polskie wymagają dodatkowo ewidencjonowania każdego przywozu, tranzytu i dostaw wewnątrzwspólnotowych towarów podwójnego zastosowania, co jest obciążeniem dla polskich przedsiębiorców. Nie ma tego wymogu w wielu krajach UE. Każdy przedsiębiorca korzysta z systemów informatycznych i dostępne tam dane dotyczące transakcji powinny być wystarczające na potrzeby stworzenia raportu, a na żądanie urzędników niezbędne dane dot. samej transakcji mogą zostać udostępnione (niekoniecznie uwzględniając je w dodatkowej ewidencji).

8. Ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz.U.2020.0.509) - rozdział 2a

Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 maja 2014 r. w sprawie wzoru zgłoszenia zamiaru dokonania przywozu lub transferu wewnątrznijnego produktów podwójnego zastosowania wykorzystywanych w telekomunikacji lub do ochrony informacji

W przypadku przywozu oraz transferu wewnątrznijnego na terytorium RP produktów, technologii i oprogramowania „podwójnego zastosowania”, które posiadają funkcje kryptograficzne, importer zobowiązany jest powiadomić ABW 14 dni wcześniej. Zdecydowana większość krajów EU nie

member of  BUSINESSEUROPE



Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS



wprowadziła takiego obowiązku i ze względu na to, że obecnie kryptografia ma bardzo szerokie zastosowanie między innymi w ochronie danych, nie wydaje się zasadne utrzymanie restrykcyjnych wymagań w Polsce (z wyłączeniem produktów służących do ochrony informacji niejawnych). Wnioskujemy o odstąpienie od tego wymogu ponieważ wpływa to na konkurencyjność naszej gospodarki.

Wnioskujemy o jak najszybsze wdrożenie dedykowanego systemu elektronicznej obsługi wniosków o zezwolenia na wywóz towarów podwójnego zastosowania wydawanych przez Ministerstwo Rozwoju, Pracy i Technologii (najczęściej wymagane przy eksporcie zaawansowanych technologicznie produktów). Wdrożenie systemu zwiększyłoby efektywność składania wniosków po stronie przedsiębiorców i skróciłoby czas potrzebny do wystawienia zezwoleń przez władze, jak również ułatwiłoby to organom administracji gromadzenie i analizę danych. Ponadto system on-line usprawniłby również komunikację z przedsiębiorcami i sprzyjałby atrakcyjności Polski pod kątem prowadzenia biznesu. Pragniemy zwrócić uwagę, że wiele krajów UE używa rozwiązań on-line do obsługi zezwoleń, co sprawia, że Polska jest mniej konkurencyjnym rynkiem dla przedsiębiorców.

9. Ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz.U.2020.0.509) – artykuł 23 ust. 4 i 5

Obecnie uzyskiwanie zezwoleń na wywóz towarów podwójnego zastosowania wymaga uzyskania oświadczenia końcowego użytkownika z pieczęciami zagranicznego kontrahenta i władz kontrolnych kraju importu. Istnieją wyjątki od tej reguły jeśli chodzi o konieczność poświadczania oświadczeń przez władze kontrolne kraju importu natomiast aby uprościć proces uzyskiwania zezwoleń przez przedsiębiorców należałoby całkowicie odejść od tego wymogu tak jak ma to miejsce w wielu krajach EU (oświadczenie podpisane przez końcowego użytkownika jest wystarczające). Oczywiście wpływa to na konkurencyjność polskiej gospodarki w szczególności w obszarze eksportu zaawansowanych technologii. Ponadto aby usprawnić proces uzyskiwania zezwoleń przez eksporterów Ministerstwo Rozwoju, Pracy i Technologii powinno odejść również od obligatoryjnego wymogu uzyskiwania oświadczeń w formie papierowej (oświadczenia w formie elektronicznej np. w formacie pdf powinny być również akceptowane).

10. Art.304. ust. 2b ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz.U. z 2018 r. poz. 2268 ze zm.)

Roczne zestawienie do Polskiego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie zużytej wody głębinowej – urząd posiada kwartalne zestawienia, które są wysyłane w celu naliczenia opłaty zmiennej, więc posiada wymagane dane.





LEWIATAN

11. Art. 552 ust. 2b ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz.U. z 2018 r. poz. 2268 ze zm.)

Kwartalne sprawozdania do Polskiego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie i WIOŚ dotyczące ilości pobranej wody głębinowej - urzędy mogłyby same przysyłać między sobą te dane, Wody Polskie naliczają opłaty, WIOŚ monitoruje zużycie wody wzgl. pozwolenia wodnoprawnego.

12. Sprawozdanie OS-6 do GIOŚ zawiera te same dane co Sprawozdanie o wytworzonych odpadach do Urzędu Marszałkowskiego.

13. Brak harmonizacji przepisów ustawy prawo własności przemysłowej (PWP) z Konwencją o Patencie Europejskim w zakresie procedury ograniczania patentów, co może sprzyjać przewlekaniu postępowania o unieważnienie patentu.

14. Brak regulacji w KPC umożliwiających uwzględnienie argumentów dot. ważności patentu w postępowaniu z wniosku o zabezpieczenie roszczeń.

15. Ustawa o efektywności energetycznej - art. 11 ust. 3

Bak precyzyjnego określenia tego w jaki sposób przedsiębiorca musi udowodnić URE, że cena świadectw sprzedawanych na TGE przekracza wysokość opłaty zastępczej. Wykładnia URE jest trudna do spełnienia, co w konsekwencji wiąże się z niemożnością skorzystania z zapłaty opłaty zastępczej nawet jeśli cena białych certyfikatów sprzedawanych na TGE przekraczała wysokość opłaty zastępczej. Prowadzi to do nadmiernego obciążania przedsiębiorców poprzez konieczność zakupu białych certyfikatów i umorzenia ich po zawyżonej cenie.

16. Ustawa o obrocie instrumentami finansowymi – art. 70 ust. 1f

Obowiązek corocznego informowania KNF o zamiarze skorzystania z wyłączenia stosowania przepisów o działalności maklerskiej dla działalności ubocznej (np. transakcje uprawnieniami do emisji EUA). Postulujemy zmianę przepisu, żeby zamiar korzystania z wyłączenia był bezterminowy – do czasu powiadomienia KNF o zmianie.

17. Niepotrzebne dublowanie obowiązków pracodawcy w zakresie sprawozdawczości w obszarze ZUSu.

W naszej ocenie, brak uzasadnienia do wypełniania przez pracodawcę formularzy ERP-7 (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w związku z przyznaniem emerytury), zaświadczenie Z-3 (zaświadczenie płatnika składek w związku z zasiłkiem chorobowym), wobec faktu, iż dane zbierane w oparciu

member of  BUSINESS EUROPE



Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS



o formularze dostępne są równolegle w bazie ZUS. W tej sytuacji, nie ma uzasadnienia do ich powielania. Względnie, wnosimy o uproszczenie wskazanych wyżej formularzy.

18. Przygotowywanie rocznej informacji dotyczącej realizacji pracowniczego programu emerytalnego do KNF

Jeżeli nie jest możliwe zrezygnowanie z tego obowiązku, to wnosimy aby przenieść ten obowiązek na TFI, prowadzące PPE, które powinny być właściwe z uwagi na charakter zaangażowania w prowadzenie PPE.

19. Uciążliwy obowiązek sprawozdawczy do GUS

Postulujemy zniesienie obowiązku przekazywania co kwartał formularza Z05 i co roku formularza Z06, albo uproszczenie tych formularzy.

20. Doprecyzowania wymagają przepisy ustawy Prawo energetyczne

W zakresie sieci dystrybucyjnej oraz OSD, które mają wpływ na obowiązek uzyskania przez przedsiębiorstwo koncesji na (1) dystrybucję energii elektrycznej, (2) ustanowienia na sieci OSD w drodze decyzji Prezesa URE, (3) podleganie sieci obowiązkowi świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej siecią na rzecz podmiotów trzecich, (4) obowiązek sporządzania i aktualizowania planów rozwoju sieci oraz (5) obowiązek ustalania i przedkładania do zatwierdzenia przez Prezesa URE taryfy dla świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej. Zgodnie z art. 9h ust. 1 Prawa energetycznego, właściciel sieci zobowiązany jest do wystąpienia z wnioskiem o wyznaczenie operatora systemu dystrybucyjnego (OSD). Zgodnie z art. 3 pkt 11b Prawa energetycznego sieć elektroenergetyczna wysokich, średnich i niskich napięć, za której ruch sieciowy jest odpowiedzialny OSD. Literalne brzmienie przepisów zdaje się sugerować, że tak długo jak za ruch danej sieci elektroenergetycznej nie odpowiada OSD (na danej sieci elektroenergetycznej nie zostanie wyznaczony OSD), nie można być ona zakwalifikowana jako sieć dystrybucyjna. Przy takiej interpretacji jednak regulacja Prawa energetycznego dotycząca sieci dystrybucyjnej oraz wyznaczania OSD nie mogłaby znaleźć zastosowania – skoro na danej sieci nie jest wyznaczony OSD, to nie jest to sieć dystrybucyjna, a skoro nie jest to sieć dystrybucyjna, nie zachodzi obowiązek wystąpienia z wnioskiem o wyznaczenie OSD na tej sieci.

Dystrybucja oznacza transport energii elektrycznej sieciami dystrybucyjnymi w celu ich dostarczenia odbiorcom, z wyłączeniem sprzedaży tej energii (art. 3 pkt 5 Prawa energetycznego). Powyższe powoduje wątpliwości w zakresie wymogu posiadania koncesji na dystrybucję energii elektrycznej (oraz podlegania pozostałym w/w wymogom) w przypadku, gdy energia ma być dostarczana przez



przedsiębiorstwo energetyczne (wytwórcę) do odbiorcy na podstawie umowy sprzedaży energii za pomocą bezpośrednio łączącej te podmioty linii elektroenergetycznej.

21. Automatyzacja przekazywania danych o pojeździe z dokumentów homologacyjnych pojazdu do Centralnej Ewidencji Pojazdów

Na dzień dzisiejszy zakres danych i jakość w Centralnej ewidencji pojazdów (CEP) jest niestety nienajlepsza. Jest mnóstwo błędów, a niektóre dane, które obecnie są dostarczane przed producentów pojazdów nie są gromadzone np. czy jest to pojazd elektryczny czy rodzaj pojazdu hybrydowego. W związku z tym naszym celem jest wprowadzenie rozwiązania, które zapewni istotną poprawę jakości danych w CEP, a także dzięki gromadzeniu powyżej wskazanych danych, dać możliwość planowania dalszego rozwoju elektromobilności. Rozwiązanie to może także być wykorzystane dla celów podatkowych, w związku z tym ułatwić proces opodatkowywania pojazdów. Jednocześnie może to istotnie uprościć proces rejestracji pojazdu, a w konsekwencji umożliwić pełną rejestrację online samochodu.

Beneficjentami tego rozwiązania mogą być:

- KPRM/ Ministerstwo Cyfryzacji – lepsza jakość danych, mniej błędów w CEP, większa łatwość przy przygotowywaniu raportu o CO2 do KE, możliwość rejestracji pojazdu online
- Ministerstwo Klimatu – większą możliwość analizy danych pod kątem elektromobilności (pewna informacja nt. ilości pojazdów elektrycznych, rodzajów pojazdów elektrycznych, ich rozmieszczenia – gdzie jest potrzebna sieć ładowania)
- Ministerstwo Infrastruktury-uproszczenie procedury rejestracji, możliwość rejestracji pojazdu online
- Producenci – lepsze dane o rynku pojazdów, w tym o emisji CO2, uproszczenie procedury rejestracji, możliwość rejestracji online
- Ministerstwo Finansów – większa pewność i uszczelnienie w podatku akcyzowym

Schemat pre-rejestracji

Importer nowego pojazdu w chwili otrzymania danych technicznych pojazdu/sprzedaży pojazdu do dealera przekazuje dane techniczne (dane z Świadectwa zgodności WE) w formie elektronicznej niezbędne do rejestracji pojazdu do CEP. Podkreślenia wymaga, że od lipca 2025 roku producent pojazdu będzie mógł przekazywać Świadectwo zgodności WE tylko w formie elektronicznej. Z chwilą przekazania te dane zostają poddane weryfikacji tak jak ma to obecnie miejsce w chwili rejestracji pojazdu przez katalog prowadzony przez ITS. Po weryfikacji danych trafiają do „poczekalni” w CEP i czekają aż ktoś z tym pojazdem złoży wniosek o rejestrację pojazdu. Rozróżnikiem może być numer VIN pojazdu. W chwili rejestracji operator dokonujący rejestracji wpisuje nr VIN pojazdu i dokonuje się „odwieszenie” tych danych wraz z procesem rejestracji pojazdu. Dzięki pre-rejestracji nie mamy w chwili rejestracji

weryfikacji tych danych (tak jak ma to obecnie miejsce), gdyż ta weryfikacja została dokonana wcześniej. Dodatkowo dane są wprowadzone do systemu już wcześniej i nie mamy wpisywania ich ręcznie jak ma to obecnie miejsce (co jest głównym powodem dużej ilości błędów w CEP).

Mając na uwadze, że dzisiaj coraz więcej podmiotów ma profil zaufany w szczególności za pośrednictwem bankowości internetowej otwiera to drogę do pełnej online rejestracji pojazdu.

Daje to także możliwość gromadzenia szerszego zakresu danych o pojazdach, a także mniejsza ilość błędów w systemie, gdyż wprowadzającymi dane do systemu byłoby tylko importerzy sprzedający samochody nowe czyli około 30-40 podmiotów i poprzez transfer danych z systemów. Obecnie te dane są wprowadzane ręcznie przez operatorów w Wydziałach komunikacji co daje ponad 300 taki podmiotów.

22. Weryfikacja zasadności zwrotu VAT

Sprawdzanie zasadności zwrotu VAT odbywa się w ramach czynności sprawdzających, o których mowa w art. 274b § 1 Ordynacji podatkowej. Z kolei sam tryb czynności określa art. 274 c. Z informacji przedsiębiorców wynika, że urzędnicy nadużywają tego przepisu wymagając od firm przedstawienia wyjaśnień, wielu dokumentów, a nawet korespondencji mailowej z kontrahentami. Tym samym takie „czynności sprawdzające” w dużym stopniu zaburzają funkcjonowanie firmy, angażując wiele czasu na korespondencję z urzędem.

23. Art. 54. - [Prowadzenie więcej niż jednej kontroli] - Prawo przedsiębiorców

Ilość wyjątków w tym przepisie sprawia, że niektóre firmy są permanentnie w stanie kontroli, ponieważ z perspektywy kontrolującego urzędu zawsze możliwe jest znalezienie „uzasadnionego podejrzenia”.

24. Propozycja likwidacji obowiązku składania zerowych deklaracji oraz prowadzenia ewidencji energii elektrycznej przez wytwórców produkujących energię w instalacjach, w których moc generatorów nie przekracza 1 MW

Zgodnie z § 5. 1. Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 2018 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego, obowiązuje zwolnienie od akcyzy zużycia energii elektrycznej wyprodukowanej z generatorów o łącznej mocy nieprzekraczającej 1 MW przez podmiot, który zużywa tę energię. Ze zwolnienia korzystają niewielcy wytwórcy energii (w instalacjach, w których moc generatorów nie przekracza 1 MW), którzy wytwarzając energię zużywają jej część lub całość na potrzeby własne. Do czasu wprowadzenia powyższego zwolnienia, taki wytwórca miał obowiązek zapłaty akcyzy od zużycia energii na własne potrzeby zgodnie z art. 9 ust. 1. pkt. 3 i 4 ustawy o podatku akcyzowym. Kwota podatku w przypadku wytwórców produkujących na niewielką skalę, szczególnie w przypadku sprzedaży



większości wyprodukowanej energii do spółek obrotu, celem jej dalszej odsprzedaży, była niewielka (często rzędu kilku złotych), a obowiązek wnoszenia co miesiąc niewielkich opłat - bardzo uciążliwy. Po wprowadzeniu wspomnianego zwolnienia ten uciążliwy obowiązek ustał, lecz tylko w zakresie zapłaty podatku. Pomimo, że wytworzona energia elektryczna w instalacjach o mocy nie przekraczającej 1 MW, zostaje zużyta na własne potrzeby i zgodnie z § 5 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia Ministra Finansów podlega zwolnieniu od akcyzy, na niewielkich wytwórcach nadal ciąży obowiązek składania comiesięcznych (zerowych) deklaracji dla podatku akcyzowego (zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku akcyzowym) oraz prowadzenia ewidencji energii elektrycznej (zgodnie z art. 138h ust. 1 pkt 2 tej ustawy). Konieczność składania deklaracji i prowadzenia ewidencji ilościowej energii jest szczególnie uciążliwa w sytuacji, gdy wytwórca energii nie jest podatnikiem z tytułu żadnej innej czynności, o której mowa w art. 9 ust. 1. ustawy o podatku akcyzowym. Prowadzenie ewidencji i składanie wielostronicowych zerowych deklaracji jest czynnością całkowicie zbędną i stanowi niepotrzebne obciążenie zarówno dla wytwórcy, jak i dla administracji. W związku z tym proponujemy, aby w ślad za zwolnieniem niewielkich wytwórców energii z płacenia podatku akcyzowego od zużycia tej energii na własne potrzeby, zlikwidować w przypadku podmiotów korzystających z tego zwolnienia również obowiązek składania deklaracji oraz prowadzenia ewidencji energii elektrycznej.

Propozycje poprawek

W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 43, 60 i 937):

1) w art. 24 po ustępie 2 dodaje się ustęp 3 w brzmieniu:

„3. Przepis ust. 1 pkt 3 nie ma zastosowania do podmiotów, które zużywają energię elektryczną wyprodukowaną przez te podmioty z generatorów o łącznej mocy nieprzekraczającej 1 MW i nie są podatnikami z tytułu innych czynności, o których mowa w art. 9 ust. 1.”;

2) w art. 138h po ustępie 2 dodać ustęp 2a w brzmieniu:

„2a. Przepis ust. 1 pkt. 2 nie ma zastosowania do podmiotów, które zużywają energię elektryczną wyprodukowaną przez te podmioty z generatorów o łącznej mocy nieprzekraczającej 1 MW, pod warunkiem, że od wyrobów energetycznych wykorzystywanych do produkcji tej energii elektrycznej została zapłacona akcyza w należytnej wysokości.”.

II. Nieprecyzyjność przepisów

Wskaż i opisz regulacje (ustawy, rozporządzenia, załączniki lub konkretne przepisy, definicje), które np.: są szczególnie trudne w odbiorze dla przedsiębiorców,

- nie wskazują wprost adresatów regulacji lub nakładanych obowiązków,
- nie pozwalają zidentyfikować zakresu swobody działania przedsiębiorcy,



- nie wskazują wprost, które z przepisów mają charakter bezwzględnie obowiązujący (obligatoryjny), a które dobrowolny (fakultatywny),
- pozostają w sprzeczności z innymi przepisami,
- pozostawiają nadmierne pole do swobodnej interpretacji lub nadużyć szkodzących uczciwej konkurencji, wymagają scalenia z kilku źródeł do jednego aktu prawnego, z uwagi na rozproszenie przepisów dotyczących tego samego zagadnienia.

1. Art. 120 ustawy Prawo farmaceutyczne

Przepis nieprecyzyjny, brak wskazania wprost, że przepis ma charakter bezwzględnie obowiązujący (zgodnie z pkt 3 formularza – *pozostawia nadmierne pole do swobodnej interpretacji i nadużyć szkodzących uczciwej konkurencji*).

W treści brak doprecyzowania przepisu – pozostawia nadmierne pole do swobodnej interpretacji przez Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego i Głównego Inspektora Farmaceutycznego, szkodzącej uczciwej konkurencji.

Przepis artykuł 120 ustawy Prawo farmaceutyczne stanowi:

„1. W razie stwierdzenia naruszenia wymagań dotyczących:

- 1) *warunków wytwarzania lub importu produktów leczniczych, **Główny Inspektor Farmaceutyczny nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie w ustalonym terminie stwierdzonych uchybień** oraz może wydać decyzję o zakazie wprowadzania produktu leczniczego do obrotu lub o wycofaniu produktu leczniczego z obrotu;*
- 2) ***obrotu produktami leczniczymi lub wyrobami medycznymi, właściwy organ nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie w ustalonym terminie stwierdzonych uchybień ;***
- 3) *warunków wytwarzania, importu lub dystrybucji substancji czynnej Główny Inspektor Farmaceutyczny nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie w ustalonym terminie stwierdzonych uchybień oraz może wydać decyzję o zakazie stosowania substancji czynnej;*
- 4) *przechowywania i przekazywania szczepionek zgodnie z procedurami Dobrej Praktyki Dystrybucyjnej oraz ich wymagań jakościowych, właściwy organ nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie w ustalonym terminie stwierdzonych uchybień lub zniszczenie szczepionek na koszt stacji sanitarno-epidemiologicznych, o których mowa w art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi;*
- 5) *jakości produktu leczniczego znajdującego się u podmiotu wykonującego działalność leczniczą, wojewódzki inspektor farmaceutyczny nakazuje w drodze decyzji zniszczenie produktu leczniczego na koszt podmiotu.*

2. *Jeżeli naruszenia, o których mowa w ust. 1, mogą powodować bezpośrednio zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, właściwy organ nakazuje, w drodze decyzji, unieruchomienie miejsca prowadzenia działalności wytwórczej lub importowej produktów leczniczych lub miejsca prowadzenia działalności wytwórczej, importowej lub dystrybucyjnej substancji czynnej, bądź ich części, hurtowni farmaceutycznej*



bądź jej części, apteki, punktu aptecznego albo innej placówki obrotu produktami leczniczymi lub wyrobami medycznymi, albo wycofanie z obrotu produktu leczniczego lub wyrobu medycznego. (wchodzi w życie od 16 kwietnia 2021 r.)

3. Do postępowania zabezpieczającego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego oraz o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”

W przypadku stwierdzenia naruszenia wymagań wskazanych w przepisach art. 120 ustawy Prawo farmaceutyczne, Ustawodawca przyznał właściwym organom możliwość ingerencji w działalność przedsiębiorców w celu zapobieżenia ewentualnym skutkom uchybień. W takim przypadku przepis nakazuje aby GIF – w drodze decyzji administracyjnej – nakazał przedsiębiorcy usunięcie stwierdzonych uchybień. Jest to decyzja obligatoryjna, co oznacza, że stwierdzenie wskazanych uchybień skutkuje powstaniem po stronie GIF obowiązku wydania stosownej decyzji.

Główny Inspektor Farmaceutyczny określa w niej stwierdzone uchybienia oraz wyznacza przedsiębiorcy termin do ich usunięcia. Jest to tzw. termin urzędowy, wyznaczony przez organ prowadzący postępowanie (*por. Z. Janowicz, Postępowanie administracyjne, s. 129*). Termin taki może być przez GIF – na wniosek przedsiębiorcy zgłoszony przed jego upływem – skrócony lub przedłużony z ważnych powodów (*tak: E. Iserzon, w: E. Iserzon, J. Starościk, Kodeks postępowania administracyjnego, s. 131*). Wskutek omawianych uchybień, obok obowiązkowej decyzji nakazującej usunięcie stwierdzonych uchybień, GIF dodatkowo może wydać decyzję o zakazie wprowadzenia produktu leczniczego do obrotu lub o wycofaniu produktu leczniczego z obrotu.

Stwierdzenie omawianych uchybień powoduje powstanie po stronie właściwego organu (tj. WIF lub GIF) obowiązku prawnego wydania stosownej decyzji, zgodnie z art. 120 ustawy Prawo farmaceutyczne. Tymczasem, w praktyce brak jednolitej interpretacji wskazanego przepisu powoduje, że Organ stosuje omawiany przepis całkowicie dowolnie – tj. niekiedy realizuje procedurę w niej przewidzianą, a w innych, analogicznych sytuacjach, pomija ją całkowicie. Zatem konieczne jest doprecyzowanie przepisu poprzez obowiązkowe jego stosowanie w każdej sytuacji jego dotyczącej, przed podjęciem jakichkolwiek innych, dalszych działań, odnoszący się do danego przedsiębiorcy. W praktyce bowiem brak możliwości naprawy uchybień przez przedsiębiorcę prowadzi definitywnie do cofnięcia zezwolenia. Zgodnie jednak z art. 8 KPA, Organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.

2. Art. 101 pkt 4 ustawy Prawo farmaceutyczne

Nieprecyzyjność art. 101 pkt 4 ustawy Prawo farmaceutyczne pozostawiająca pole do swobodnej interpretacji lub nadużyć szkodzących uczciwej konkurencji – w tym zakresie dowolność interpretacji przepisu przez Wojewódzkich Inspektorów Farmaceutycznych i Głównego Inspektora Farmaceutycznego, powoduje jego nadużywanie zarówno na etapie wydawania zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej, jak i w ramach procedury dot. cofnięcia zezwolenia.



Zgodnie z dyspozycją wskazanego powyżej przepisu:

„Wojewódzki Inspektor Farmaceutyczny odmawia zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej, gdy:

4) wnioskodawca nie daje rękojmi należytego prowadzenia apteki.”

Określenie „*rękojmia należytego prowadzenia apteki*” budzi istotne problemy praktyczne. Z jednej strony rolą rękojmi należytego prowadzenia apteki jest materialnoprawna przesłanka udzielenia zezwolenia na prowadzenie apteki, a z drugiej przesłanka determinująca cofnięcie zezwolenia na prowadzenie apteki czy odmowę udzielenia zezwolenia. Brak szczegółowego doprecyzowania powodów wskazujących na utratę rękojmi powoduje negatywne skutki dla podmiotów gospodarczych – przedsiębiorców prowadzących apteki ogólnodostępne, w postaci cofnięcia zezwolenia na prowadzenie apteki.

Zarówno WIF, jak również GIF, nadużywają wskazanego pojęcia wobec przedsiębiorców, w każdym przypadku kontroli i stwierdzenia nieprawidłowości, pomijając przy tym dyspozycję przepisu art. 120 ustawy Prawo farmaceutyczne. Dochodzi wtedy do wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej z uwagi na brak rękojmi. Tymczasem, w ocenie opiniujących, konieczne jest szczegółowe wskazanie/zdefiniowanie okoliczności stanowiących podstawę do uznania, iż doszło do utraty rękojmi.

3. Nieprecyzyjność skutkująca nadinterpretacją przepisów zawartych w Obwieszczeniach Ministra Zdrowia w sprawie wykazu produktów leczniczych środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych zagrożonych brakiem dostępności na terytorium RP.

Treść obwieszczeń i powiązanych z obwieszczeniami przepisów ustawy Prawo farmaceutyczne pozostawia nadmierne pole do swobodnej interpretacji.

Według WIF (*w zakresie aptek ogólnodostępnych*) i GIF (*w zakresie aptek i hurtowni farmaceutycznych*) podstawą stwierdzenia, że dana hurtownia farmaceutyczna lub dana apteka nie była w stanie zagwarantować dostępności leków jest wskazany powyżej wykaz, przy czym w takich przypadkach właściwe Organy nie przeprowadzają w jakiegokolwiek części rzetelnej analizy co do rzeczywistego stanu asortymentu produktów leczniczych w danej aptece lub hurtowni, jak również rzeczywistego zapotrzebowania na dany produkt leczniczy. Tym samym, na chwilę obecną brak jest regulacji, które przewidywałyby konieczność weryfikacji, czy w danym konkretnym przypadku apteka lub hurtownia farmaceutyczna była w stanie zagwarantować dostępność pewnej kategorii leków, poprzez szczegółową analizę dostępności konkretnych produktów, wskazanie czy organ posiada dowody zgłoszenia braku produktów leczniczych i braku możliwości ich nabycia przez podmioty uprawnione w każdym konkretnym przypadku, w tym popartych analizą przychodu i rozchodu konkretnych produktów.



Powyższa interpretacja jest niezbędna bowiem brak dostępności leków stanowi odgórną podstawę do wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia dla apteki lub hurtowni farmaceutycznej.

4. **Art. 96 ust. 5 pkt 2 ustawy Prawo farmaceutyczne** powodująca nadmierne pole swobodnej interpretacji przepisów i nadużyć szkodzących uczciwej konkurencji.

Zgodnie z art. 96 ust. 5 pkt 2) i 3) ustawy Prawo farmaceutyczne:

„Farmaceuta i technik farmaceutyczny mogą odmówić wydania produktu leczniczego, jeżeli:

2) w przypadku uzasadnionego podejrzenia, że produkt leczniczy może być zastosowany w celu pozamedycznym;”

Mając na uwadze użyty w przepisie zwrot *„mogą odmówić”*, opierając się na:

- 1) podstawowym założeniu dotyczącym wykładni prawa, jakim jest domniemanie racjonalności ustawodawcy,
 - 2) elementarnej zasadzie interpretacji prawa, jaką jest wykładnia językowa,
 - 3) zasadzie *„clara non sunt interpretanda”*, zgodnie z którą to, co jest zrozumiałe i jasne, nie wymaga interpretacji,
- wskazać należy, że analizowany przepis w obecnej postaci ma charakter indyferentny, wprost i jednoznacznie nie ustanawia dla farmaceuty i technika farmaceutycznego obowiązku wykonania sprecyzowanych w tym przepisie czynności. Należy bowiem zwrócić uwagę na konieczność odróżniania tego, iż jakiemuś podmiotowi przyznaje się kompetencję do dokonania pewnej czynności prawnej, oraz tego, że jakiemuś podmiotowi zezwala się, czy nawet nakazuje dokonać takiej czynności.

Co w tym kontekście istotne, z zasady praworządności wynika nakaz, aby właściwe Organy opierały swoje decyzje na odpowiednich przepisach prawa materialnego, dopuszczających w ogóle wydanie w danej sprawie indywidualnego aktu, a ponadto wyznaczających mniej lub bardziej dokładnie treść nakładanego na obywatela obowiązku lub uprawnienia. W razie wątpliwości co do rozumienia konkretnego przepisu prawa, właściwe jest stosowanie takiej wykładni, jaka najbardziej odpowiada zasadom wyrażonym w Konstytucji RP. Niewątpliwie bowiem oczekuje się, że w państwie prawa przepisy prawa będą jasne, jednoznaczne i zrozumiałe. Jeżeli jednak tak nie jest, to niejasności i wątpliwości co do treści przepisu prawa nie mogą być interpretowane na niekorzyść strony (*por.: np. wyrok NSA z dnia 6 maja 1999 r., IV SA 27/97; podobnie /w:/ wyrok NSA z dnia 6 marca 1996 r., SA/Bk 95/95*).

Tymczasem, odmienne od wyżej zaprezentowanego, stanowisko Organów inspekcji farmaceutycznej prowadzi do swobodnej interpretacji przepisu poprzez uznanie, iż przepis ten nakłada na osoby w nim wskazane niewidoczny w przepisie **obowiązek** określonego działania, a w konsekwencji do wykorzystywania w/w uprawnienia farmaceuty i technika farmaceutycznego jako podstawy wydania decyzji o cofnięciu zezwolenia na prowadzenie apteki, w przypadku niezrealizowania w/w uprawnienia.





LEWIATAN

Niezbędne jest zatem doprecyzowanie przepisów wskazanych powyżej, co ma zagwarantować wyeliminowanie nadużyć szkodzących uczciwej konkurencji. Wraz z ewentualną zmianą wskazującą wprost na obowiązek odmowy wydania produktu leczniczego w oparciu o przesłankę z art. 96 ust. 5 pkt 2) ustawy Prawo farmaceutyczne, przepisy prawa winny przewidywać szereg instrumentów prawnych umożliwiających farmaceucie i technikowi farmaceutycznemu należytą weryfikację podstaw odmowy w oparciu o w/w przepisy ustawy.

5. Art. 13v ust. 2 Ustawy z dnia z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 935)

Począwszy od 1 stycznia 2020 r., Prezes UOKIK dysponuje kompetencjami ustawowymi do prowadzenia postępowań administracyjnych przeciwko przedsiębiorcom, którzy nadmiernie opóźniają się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych – tworzą tzw. zatory płatnicze. Regulują to przepisy ustawy z dnia z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (dawniej ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych).

W chwili obecnej toczy się ok. 100 postępowań Prezesa UOKIK w sprawie przeciwdziałania nadmiernemu opóźnianiu się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Postępowanie może zakończyć się nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej na przedsiębiorcę. Jednocześnie stosowanie nowych przepisów nadal rodzi wiele wątpliwości w praktyce. W szczególności problematyczna jest kwestia przedmiotowego zakresu postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKIK. Z przepisów ogólnych ustawy wynika, że Prezes UOKIK nie dysponuje kompetencjami do brania pod uwagę przy ustalaniu wymiaru administracyjnej kary pieniężnej wszystkich opóźnionych płatności dokonywanych przez przedsiębiorcę.

W związku z powyższym postulujemy zmianę art. 13v ust. 2 Ustawy z dnia z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w następujący sposób:

„Wysokość kary, o której mowa w ust. 1, obliczana jest jako suma jednostkowych kar za każde niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenie pieniężne, które było wymagalne w okresie objętym postępowaniem, z pominięciem świadczeń pieniężnych, w przypadku których termin ich spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania, świadczeń pieniężnych na rzecz dużych przedsiębiorców, świadczeń pieniężnych na rzecz podmiotów należących do tej samej grupy kapitałowej, świadczeń pieniężnych spornych, świadczeń pieniężnych na rzecz podmiotów spoza państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej. Wysokość jednostkowej kary, o której mowa w zdaniu pierwszym, jest obliczana według wzoru...”

Wszystkie te kategorie płatności nie powinny być podstawą do wymierzenia kary pieniężnej za opóźnienie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Prezesa UOKIK. Karanie przedsiębiorców za opóźnienia w płatnościach m. in. na rzecz wierzycieli będących dużymi przedsiębiorcami jest niezgodne z celami ustawy i wykracza poza to co jest konieczne w demokratycznym państwie prawnym.

member of  BUSINESS EUROPE



Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS



W związku z powyższym postulujemy też wykreślenie art. 13v ust. 11 ustawy. Wobec postulowanej zmiany ten przepis staje się zbędny.

6. Art. 13v ust. 11 Ustawy z dnia z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 935)

Niezależnie od powyższego postulatu, rekomendujemy modyfikację art. 13v ust. 11 ustawy w taki sposób, aby podstawą wznowienia postępowania przez Prezesa UOKiK było nie tylko prawomocne orzeczenie sądu powszechnego. Ustawodawca pomija orzeczenia sądów polubownych i ugody zawarte między przedsiębiorcami poza drogą sądową.

W związku z tym należy postulować następującą zmianę art. 13v ust. 11 ustawy.

„W sprawie zakończonej prawomocną decyzją o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, na wniosek strony postępowania, wznawia się postępowanie, jeżeli na skutek prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego, prawomocnego orzeczenia sądu polubownego lub ugody zawartej między stronami, wartość niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego okazała się niższa niż przyjęta zgodnie z ust. 2 dla obliczenia jednostkowej kary za niespełnione lub spełnione po terminie świadczenie pieniężne. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o zwrocie nadpłaconej kary.”

7. Ochrona danych osobowych

Prawo telekomunikacyjne i ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną stoją w sprzeczności z rozporządzeniem RODO w zakresie dotyczącym danych związanych z klientami biznesowymi. Wprowadzają bowiem konieczności zbierania zgód, aby móc się komunikować drogą telefoniczną i mailową. Zgodnie z RODO takie zgody nie są konieczne. Postulujemy ujednoczenie przepisów w tym zakresie. W naszej ocenie, w przypadku klientów biznesowych należałoby je dostosować w następujący sposób: komunikacja jest dozwolona do momentu wycofania zgody.

8. BDO – Baza danych o odpadach

Komunikacja ze spółką odbywa się poprzez odrębną skrzynkę mailową, wbudowaną wewnątrz bazy, zamiast na klasyczny adres mailowy. Oznacza to konieczność każdorazowego logowania się do bazy, celem odebrania poczty. To czasochłonna procedura, w przypadku większych podmiotów. W przypadku mniejszych, gdzie korzystanie z bazy jest rzadsze logowanie do bazy następuje nie częściej niż raz w miesiącu. To zaś powoduje, że korespondencja z urzędu nie jest odbierana regularnie.



LEWIATAN

Skrzynka mailowa w BDO wymaga potwierdzenia zapoznania się z treścią maila przed jego przeczytaniem. Powoduje to w przypadku, gdy mail nie zawiera załącznika lub np. zawiera błędy załącznik, następuje potwierdzenie przeczytania treści, która w rzeczywistości nie dotarła do spółki. To zaś generuje potem potrzebę prowadzenia czasochłonnej procedury wyjaśniającej.

Wnioski aktualizacyjne składa się w bardzo skomplikowany sposób ponieważ nie ma możliwości podglądu treści Ksiąg, w inny sposób niż wchodzenie w każdą z nich i przeglądanie po kolei. Brakuje opcji Drukuj do pliku pdf, która ułatwiłaby i wgląd w obecny stan, jak i przegląd, które zapisy powinny być skorygowane.

Składanie miesięcznych i rocznych raportów w sposób bardzo manualny, polegający na przepisywaniu danych z raportów dziennych i miesięcznych do miesięcznych i rocznych. Usprawnieniem byłoby techniczne rozwiązanie, które kumulowałoby automatycznie dane do wymaganych raportów.

9. Interpretacja Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych co do konieczności realizowania obowiązku informacyjnego w stosunku do osób reprezentujących osoby prawne

Nasz propozycja odnosi się do zmiany interpretacji Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych odnoszących się do uznawania osób reprezentujących osoby prawne oraz pełnomocników osób prawnych za osoby fizyczne i konieczności wypełnienia względem nich obowiązku informacyjnego z art. 13 lub 14 RODO. (pełna treść interpretacji znajduje się tu: <https://uodo.gov.pl/pl/225/1577>).

W naszej opinii dane osobowe osób wskazanych powyżej stanowią dane osoby prawnej, a nie osób fizycznych. Stanowisko PUODO jest oderwane od rzeczywistości, nadmiernie formalistyczne i nakłada na przedsiębiorców dokonanie dodatkowych czynności niejednokrotnie wiążących się również z koniecznością poniesienia nakładów finansowych (np. konieczność poniesienia kosztów wysłania listów zawierającego obowiązek informacyjny).

Można wyobrazić sobie sytuację, gdzie dana umowa zawierana jest np. przez osobę kontaktową kontrahenta posiadającą pełnomocnictwo do jej zawarcia, natomiast wskazani jako reprezentanci tej osoby prawnej zostali jej członkowie zarządu, a załączony do umowy odpis z KRS wskazuje również innych członków zarządu oraz pełnomocników (prokurentów) spółki.

Zgodnie z interpretacją PUODO, względem wszystkich tych osób niezbędne jest wykonanie obowiązków informacyjnych, co przekłada się na konieczność podjęcia wielu dodatkowych czynności takich jak sporządzenie obowiązków informacyjnych (różnych dla osób kontaktowych i reprezentantów osób prawnych) oraz czynności mających na celu umożliwienie tym osobom zapoznania się z obowiązkiem informacyjnym (np. pozyskania ich adresów e-mail/adresów korespondencyjnych/numerów telefonów i wysłanie e-maili/listów/smsów/mmsów zawierających odpowiedni obowiązek informacyjny).

Zawierając chociażby kilkanaście umów miesięcznie, co w przypadku dużych przedsiębiorców nie jest niczym nadzwyczajnym i posiadając w każdej umowie chociażby 2 członków zarządu i jednego

member of  BUSINESS EUROPE



Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS





LEWIATAN

pełnomocnika (prokurenta) osoby prawnej zachodzi konieczność podjęcia czynności zmierzających do wypełnienia obowiązku informacyjnego w stosunku do kilkudziesięciu osób!

Proponowanym rozwiązaniem jest nowelizacja ustawy o ochronie danych osobowych i wprowadzenie w niej wyjątku, że obowiązku informacyjnego nie należy realizować w stosunku do reprezentantów osoby prawnej oraz jej pełnomocników (prokurentów), ponieważ dane te stanowią dane kontaktowe osoby prawnej.

10. Wymóg etykietowania pojemników na odpady:

Rozporządzenie Ministra Klimatu z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów” (Dz.U. 2020 poz. 1742).

Oraz o artykuły:

„§ 9. 1. Jeżeli odpady niebezpieczne są umieszczone w opakowaniach, pojemnikach, kontenerach, zbiornikach lub workach, o pojemności powyżej 5 litrów, na każdym z opakowań, pojemników, kontenerów, zbiorników lub worków umieszcza się jednostkowe oznakowanie, zwane dalej „etykietą”.

(...)

4. Etykieta ma wymiary minimum 150 mm szerokości i minimum 210 mm wysokości i zawiera napis „ODPADY NIEBEZPIECZNE” oraz wskazanie: kodu i rodzaju magazynowanych odpadów, zawartości opakowania, pojemnika, kontenera, zbiornika lub worka, adresu miejsca magazynowania odpadów i daty rozpoczęcia ich magazynowania w danym miejscu”

(...)

7. W przypadku gdy opakowania, pojemniki, kontenery, zbiorniki lub worki, o których mowa w ust. 1, umieszcza się w innych opakowaniach, pojemnikach, kontenerach, zbiornikach lub workach lub przepakuje się do innych opakowań, pojemników, kontenerów, zbiorników lub worków, lub prowadzi się zlewanie lub przesypywanie odpadów do innych opakowań, pojemników, kontenerów, zbiorników lub worków, o których mowa w § 8 ust. 6, umieszcza się nową etykietę i podaje się na niej jako datę rozpoczęcia magazynowania odpadów w danym miejscu datę z etykiety najwcześniej wytworzonych odpadów.”

W praktyce kiedy podmiot ma na hali kilkadziesiąt pojemników na odpady niebezpieczne powyżej 5 l (np. szmatki zanieczyszczone substancją niebezpieczną), które są opróżniane np. co tydzień to co tydzień musi zmieniać tą datę. Pojemniki są opróżniane do kontenera zbiorczego, który wyjeżdża np. co miesiąc, i co miesiąc po wywozie i podstawieniu kontenera data zostaje zmieniona.

W związku z powyższym należałoby doprecyzować przepisy, że jak odpady są przesypywane do pojemnika zbiorczego zgodnie z ustalonym harmonogramem to nie ma potrzeby podawania daty na tych małych pojemnikach, bo przedsiębiorca jest w stanie określić datę rozpoczęcia magazynowania

member of  BUSINESS EUROPE



Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS



odpadów w inny sposób niż przez przepisywanie z jednej etykiety na drugą. Albo powinno być doprecyzowane, że chodzi tylko o zbiorcze miejsca magazynowania, a nie pojemniki stojące na linii produkcyjnej.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami sprawozdania dotyczące opóźnień w płatnościach powinny być sporządzane w ciągu jednego miesiąca po sporządzeniu rocznego sprawozdania finansowego. Jest to bardzo problematyczne dla dużych firm. Kwestia pochodzi z przepisów podatkowych.

Uregulowania w prawodawstwie (kodeks pracy) pracy zdalnej / home office. Ułatwieniem byłoby prawne uregulowanie trybu pracy zdalnej. Na chwilę obecną kodeks pracy formalnie takiego trybu nie reguluje. Z jednej strony, żeby dać pracodawcy możliwość korzystania z takiego narzędzia, czy formy pracy. Z drugiej strony pracując zdalnie powstają w gospodarstwie domowym pewne koszty, które przy pracy w biurze ponosi pracodawca (internet, woda, ogrzewanie, powierzchnia, meble itd.). Poza tym przepisy na chwilę obecną nie przewidują systemu „gorących biur” i nakładają na pracodawcę obowiązek zapewnienia tylu stanowisk pracy ile jest pracowników administracyjnych. Dzięki takim regulacjom zmniejszenie ilości stanowisk, a co za tym idzie, powierzchni biurowej byłoby oficjalnie możliwe i zgodne z przepisami.

Regulacja prawna wprowadzająca szczególne rozwiązania w zakresie gospodarowania czasem pracy w zakładach pracy. Istnieje zapotrzebowanie na przepisy, które pozwolą na zarówno utrzymanie zatrudnienia w okresach przestoju, niskiego zapotrzebowania na produkty (co powoduje obniżenie wolumenu produkcji), jak i szybkie odbudowanie produkcji po powrocie koniunktury. Takim rozwiązaniem, z uwagi na brak możliwości wydłużenia okresów rozliczeniowych (choćby z uwagi na regulacje prawne UE) byłoby umożliwienie w formie ustawowej na częściowe odstąpienie od powszechnie obowiązujących przepisów dotyczących czasu pracy (Dział VI Kodeksu pracy z wyjątkami), umożliwiające możliwość bilansowania czasu pracy pomiędzy okresami rozliczeniowymi, np. w dwóch następujących po sobie 12 - miesięcznych okresach rozliczeniowych, przy zachowaniu kontroli państwa i wpływu na zakres i czas tego odstąpienia przez stronę społeczną (związki zawodowe). Należy podkreślić, że Pracodawca nie miałby możliwości jednostronnego wprowadzenia proponowanych rozwiązań. Byłoby to możliwe jedynie w drodze szczególnego układu zbiorowego pracy, zawieranego w porozumieniu z reprezentatywną zakładową organizacją związkową albo ogólnopolską reprezentatywną organizacją związkową. Dzięki temu będą odpowiednio chronione prawa pracownicze, a same rozwiązania będą wprowadzane jedynie wtedy, gdy rzeczywiście będą niezbędne dla utrzymania działalności zakładu pracy i utrzymania zatrudnienia. Jednocześnie zostanie zachowana kontrola państwa, jaką jest proces rejestracji układu zbiorowego pracy przez Państwową Inspekcję Pracy.

11. Zasady funkcjonowania Sanepidu w każdej gminie są różne. Brak spójności w działaniach oddziałów sanepidu np. w zakresie zgody na otwarcie lokalu użytkowego, zwłaszcza gastronomicznego



III. Brak dostosowania przepisów do rozwoju technologicznego i wsparcia innowacji

Wskaż i opisz regulacje (ustawy, rozporządzenia, załączniki lub konkretne przepisy, definicje), które np.:

- generują bariery dla stosowania nowoczesnych technologii,
- uległy (lub w bliskim horyzoncie czasowym ulegną) dezaktualizacji z uwagi na postęp techniczno-technologiczny w danej branży,
- nakazują stosowanie określonych technologii, w sytuacji gdy dostępne są alternatywne technologie,
- zakazują stosowania wybranych technologii, które z upływem czasu przestały być uznawane za szkodliwe lub nieefektywne,
- umożliwiają stosowanie technologii, które z upływem czasu zostały uznane za szkodliwe lub nieefektywne,
- faworyzują danego producenta, dostawcę lub usługodawcę, utrudniając uczciwą konkurencję.

Możesz również zgłosić brak uregulowań prawnych danego obszaru, który Twoim zdaniem powinien zostać ujęty w ustawie lub rozporządzeniu.

1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie jednostkowych stawek opłat za korzystanie ze środowiska (Dz.U. 2017 poz. 2490)

Rozporządzenie określa wysokości opłat za gazy lub pyły wprowadzane do powietrza z procesów spalania paliw w silnikach spalinowych. Przepisy w obecnym brzmieniu nie uwzględniają w tabeli D załącznika nr 1 do rozporządzenia korzystnych stawek dla samochodów posiadających silniki spełniające najnowsze unijne normy ekologiczne Euro6. W konsekwencji mamy do czynienia z sytuacją, w której samochody z najlepszymi wskaźnikami środowiskowymi są obciążone wysokimi opłatami.

Taki stan prawny nie zachęca do stawiana na najnowsze technologię, produkcję i sprowadzanie samochodów spełniających najsurowsze normy emisyjne. Postulujemy, aby zróżnicować stawki ww. opłat. Naszym zdaniem opłaty za samochody spełniające normy Euro6 i Euro5 powinny być dużo niższe niż opłaty za pojazdy ze starszymi, mniej ekologicznymi silnikami. Takie działanie byłoby kolejnym sygnałem, że Państwo wspiera samochody o najniższej szkodliwości ekologicznej.

Zgodnie z powyższym postulujemy zmianę w tej kwestii Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie jednostkowych stawek opłat za korzystanie ze środowiska.

2. Art. 109a ustawy o podatku akcyzowym (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 722) oraz art. 72 ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110)

Samochody elektryczne oraz wodorowe zgodnie z art. 109a ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym są zwolnione z podatku akcyzowego. Jednakże, aby uzyskać zwolnienie należy najpierw przedstawić naczelnikowi urzędu skarbowego dokumentację potwierdzającą, że samochód jest pojazdem elektrycznym/ wodorowym.

Z doniesień medialnych wynika, że naczelnicy urzędów skarbowych nie radzą sobie z terminowym wydawaniem zaświadczeń dotyczących zwolnienia z podatku ww. pojazdów. Czas oczekiwania jest bardzo długi, a niejednokrotnie po złożeniu wniosku organy wydają postanowienie o przedłużeniu terminu na wydanie zaświadczenia.

Ponadto uważamy, że wydawanie zaświadczenia samo w sobie jest niepotrzebne. W procesie rejestracji pojazdu (art. 72 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym) składany jest dokument świadectwa zgodności, którego wzór określa rozporządzenie wykonawcze (Komisji UE) 2020/683 z dnia 15 kwietnia 2020 r.). Z ww. dokumentu wynika jaki napęd posiada rejestrowany samochód. Oznacza to, że starosta na etapie rejestracji może w łatwy sposób zweryfikować czy podlega on zwolnieniu z podatku akcyzowego ze względu na posiadany napęd.

Mając na uwadze powyższe, **proponujemy następujące zmiany:**

- zmianę art. 109a ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (U. z 2020 r. poz. 722) poprzez nadanie ust. 2 ww. przepisu następującego brzmienia: „*W przypadku, o którym mowa w ust. 1, nie wydaje się zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy*” oraz usunięcie ust. 3-9;
- zmianę art. 72 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2020 r. poz. 110) poprzez dodanie do przepisu ust. 1a w następującym brzmieniu: „*Obowiązek przedstawienia zaświadczenia stwierdzającego zwolnienie od akcyzy nie dotyczy rejestracji samochodów osobowych stanowiących pojazd elektryczny w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz.U. poz. 317, 1356 i 2348) i pojazd napędzany wodorem w rozumieniu art. 2 pkt 15 tej ustawy*”.

Wprowadzenie wyżej zaproponowanych zmian w sposób znaczący usprawni proces importowania samochodów elektrycznych i wodorowych na polski rynek oraz odciążą urzędy skarbowe.

3. Art. 709(2) Kodeksu Cywilnego - *leasing*:

Postulujemy wprowadzenie możliwości zawierania umowy leasingu, obok formy pisemnej, również w formie dokumentowej w rozumieniu art. 772 k.c., czyli także w formie elektronicznej bez konieczności posiadania podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą kwalifikowanego certyfikatu w rozumieniu ustawy o podpisie elektronicznym. Naszym zdaniem forma pisemna przy zawieraniu umów jest niepraktyczna, szczególnie w praktyce obrotu dużych przedsiębiorstw, a forma pisemna na rynku finansowym zastępowana jest coraz częściej różnymi formami elektronicznej wymiany danych. Obecnie, zgodnie z art. 709 (2) kodeksu cywilnego umowa leasingu powinna być zawarta na piśmie pod rygorem nieważności. Powoduje to uciążliwą konieczność fizycznej obecności obu stron za każdym razem, gdy umowa zostaje zawarta oraz za każdym razem gdy umowa ma być zmieniona. Przy wielości umów, odległości pomiędzy klientem a firmą leasingową ten rodzaj finansowania inwestycji staje się



uciążliwy. Stwarza to również trudności, zwłaszcza w przypadku finansowania inwestycji czy zakupu towarów oferowanych online.

Umożliwienie zawierania umowy leasingu w formie dokumentowej dałaby szansę zawierania umów np.: za pomocą środków komunikacji elektronicznej (email), co znacznie ułatwiłoby dostęp do finansowania inwestycji i świadczenie innowacyjnych usług, także w formie elektronicznej bez konieczności posiadania podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą kwalifikowanego certyfikatu w rozumieniu ustawy o podpisie elektronicznym. Naszym zdaniem forma pisemna przy zawieraniu umów jest niepraktyczna, szczególnie w praktyce obrotu dużych przedsiębiorstw, a forma pisemna na rynku finansowym zastępowana jest coraz częściej różnymi formami elektronicznej wymiany danych.

Propozycja zmiany:

art. 709(2) K.C. otrzymuje brzmienie: „Umowa leasingu wymaga zachowania formy dokumentowej.”

4. Ustawa odległościowa jako generującej barierę dla wsparcia nowoczesnej technologii

Zważywszy ambitne plany w zakresie transformacji energetycznej, niezbędne jest umożliwienie rozwoju nowoczesnych projektów wiatrowych na lądzie jako jednej z najbardziej konkurencyjnych, dojrzałych technologii OZE. Wymaga to zmian w ustawie.

5. Konieczności uzyskiwania koncesji dla instalacji PV <1MW (sprawa mam nadzieję, że będzie adresowana w projekcie zmian ustawy OZE)

6. Konieczności uwzględnienia w dokumentach planistycznych instalacji OZE o niewielkiej mocy

Jest to dyskryminacja źródeł odnawialnych względem innych technologii nie znajdująca racjonalnego uzasadnienia, natomiast znacząco podnosząca koszty i/lub ograniczająca potencjał budowy nowych rozproszonych źródeł energii na obszarach objętych mpzp.

Ograniczenie nakładane w art. 10 ust. 2a ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293, z późn. zm.) powinno zostać usunięte.

7. Brak regulacji w KC

Jakość i format danych przekazywanym przez pierwotnego wierzyciela przy zawarciu umowy cesji.

Ujednolicenie danych oraz jakości dokumentów przekazywanych przez pierwotnych wierzycieli przy zawarciu umowy cesji, obejmujące informacje oraz dokumentację umożliwiające prawidłowe procesowanie spraw, oszacowanie wartości wierzytelności i przeprowadzenie analizy due diligence zakupionych portfeli.



8. Art. 139 (1) KPC

Obowiązek dostarczenia pisma wszczynającego postępowanie na adres zamieszkania pozwanego.

Umożliwienie wierzycielom dostępu do bazy Pesel-Net w pełnym zakresie lub ewentualnie na zasadzie odpytania czy posiadany przez wierzyciela adres jest zgodny z tym w bazie.

9. Art. 37 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu

Przepis wprowadza nieograniczony zakres weryfikacji, obejmujący wszystkie dane uzyskane w procesie identyfikacji, nakładając w ten sposób nadmierne obciążenie dla instytucji obowiązanych. Skuteczna weryfikacja tożsamości osoby może nastąpić poprzez weryfikację części danych. Dyrektywa (UE) 2015/849, którą ustawa implementuje posługuje się pojęciem "weryfikacja tożsamości klienta", w żadnym miejscu nie precyzuje wymogów w tym zakresie, w szczególności nie wprowadza wymogu weryfikacji danych identyfikacyjnych a jedynie samego podmiotu - klienta. Zasadnym wydaje się ograniczenie zakresu weryfikowanych danych, o ile proces ten doprowadzi do zweryfikowania tożsamości. Przepis stanowi niejako obostrzenie w stosunku do wymogów dyrektywy, która w art. 13 wymaga "identyfikacji klienta i weryfikacji jego tożsamości na podstawie dokumentów, danych lub informacji pochodzących z rzetelnego i niezależnego źródła".

Weryfikacja tożsamości klienta, osoby upoważnionej do działania w jego imieniu oraz beneficjenta rzeczywistego polega na potwierdzeniu tych ustalonych danych identyfikacyjnych, które z przy zachowaniu należytej staranności, pozwalając uznać, że tożsamość podmiotu została zweryfikowana. Weryfikacja jest dokonywana na podstawie dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby fizycznej, dokumentu zawierającego aktualne dane z wyciągu z właściwego rejestru lub innych dokumentów, danych lub informacji, w tym uzyskanych drogą elektroniczną, pochodzących z wiarygodnego i niezależnego źródła.

Problem wynikł na gruncie komunikatu GIIF z 22 sierpnia 2018 r., w którym jest mowa o konieczności weryfikacji z wykorzystaniem dwóch dokumentów. Podczas gdy ustawa stanowi o możliwości korzystania z różnych źródeł, byle tylko były wiarygodne.

10. Art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych

Przepisy UIG zakazują BIG'om dokonywania outsourcingu, utrudnia to korzystania z nowoczesnych rozwiązań dotyczących przetwarzania i przechowywania danych np. Korzystania z rozwiązań chmurowych. Zmiana zapisów UIG, która zezwoliłaby BIG'om dokonywania outsourcingu, w szczególności w kontekście korzystania z nowoczesnych rozwiązań technologicznych.



11. Art. 14 ust. 1 pkt 3, art. 15 ust. 1 pkt 3 i ust. 1a ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych

Wezwania do zapłaty BIG do dłużników będących konsumentami muszą być wysyłane w formie pisemnej (list polecony). Ponadto wezwania do zapłaty BIG do dłużników niebędących konsumentami mogą być wysyłane drogą elektroniczną (email), jeżeli taka możliwość wynika z umowy zawartej z dłużnikiem.

Zmiana zapisów UIG, która zezwoliłaby wierzycielom na wysyłanie wezwań do zapłaty drogą elektroniczną w każdym przypadku (email lub sms/mms).

12. Art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych

Wierzyciel może przekazywać do biura informacje gospodarcze w celu ich ujawnienia, jeżeli zawarł z biurem umowę o udostępnianie informacji gospodarczych. Jednakże umowa taka musi być zawarta na piśmie pod rygorem nieważności. Umożliwienie zawierania wskazanych umów w formie dokumentowej zwiększyłoby oszczędność czasu i kapitału, a także ułatwiłoby, zwłaszcza w okresie pandemii, świadczenie usług przez biura informacji gospodarczej.

13. Art. 109(4) § 1(1) k.c, art. 30 § 1 k.s.h.

Brak uregulowanej prokury umocowującej do dokonywania czynności wspólnie z jedną z osób umocowanych do reprezentowania wspólnika spółki osobowej (np. z jednym z członków zarządu lub prokurentem komplementariusza będącego spółką kapitałową, niezależnie od obowiązującego w spółce kapitałowej sposobu reprezentacji – np. wymóg reprezentacji łącznej). Wprowadzenie prokury umocowującej do dokonywania czynności wspólnie z jedną z osób umocowanych do reprezentowania wspólnika spółki osobowej.

14. Art. 2a ust. 3 pkt 1 lit. ca ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego

Objęcie koniecznością stosowania ustawy przypadków transakcji i innych czynności dokonywanych w ramach jednej grupy kapitałowej (np. prawo pierwokupu udziałów i akcji w spółce kapitałowej, która jest właścicielem lub użytkownikiem wieczystym nieruchomości rolnej o powierzchni co najmniej 5 ha albo nieruchomości rolnych o łącznej powierzchni co najmniej 5 ha, także gdy do sprzedaży dochodzi pomiędzy podmiotami powiązаныmi).

Wprowadzenie rozwiązania skutującego brakiem konieczności stosowania obowiązków wynikających z ustawy, gdy do transakcji lub reorganizacji (np. przekształcenia) dochodzi w ramach jednej grupy kapitałowej.



15. Art. 18 Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

Ustawa wymaga, że alkohol musi być odbierany w sposób osobisty, podczas gdy istnieje obecnie wiele nowoczesnych form weryfikacji tożsamości i stanu trzeźwości kupującego (zawsze miejscem spełnienia świadczenia jest oznaczony punkt sprzedaży). Ww. ustawa jest anachroniczna i czyni polskich sprzedawców alkoholu nie konkurencyjnymi wobec przedsiębiorców z państw zachodnich, gdzie w większości sprzedaż alkoholu przez Internet jest dozwolona. Potencjalnie ww. ustawa jest niezgodna z prawem unijnym i zasadą swobody przepływu towarów. W postanowieniach żadnego z przepisów ustawy nie zostały określone dozwolone bądź zakazane formy sprzedaży, a jedynie gdzie może być ona prowadzona, w jakich punktach i gdzie położonych w odniesieniu do obiektów chronionych, w jakich warunkach i komu mogą być sprzedawane napoje alkoholowe. Naszym zdaniem "sprzedaż przez Internet" nie jest jeszcze jednym, dodatkowym miejscem sprzedaży, lecz jest to dodatkowa forma komunikacji przedsiębiorcy z potencjalnymi klientami, stąd ustawa powinna jednoznacznie to określić. Wymóg pełnoletności może być zawsze weryfikowany poprzez sprawdzenie dowodu osobistego lub innego dokumentu oficjalnego, może być dodatkowo to potwierdzone przez dostawcę.

16. Ustawa o odpadach

Po kolejnych nowelizacjach ograniczono katalog technologii, które mogą uczestniczyć w utylizacji odpadów – wykreślono spalarnie i BAT (best available techniques) (jest to niezgodne z logiką i dyrektywami UE).

17. Podatek od przepławek dla ryb

Przepławki dla ryb to urządzenia lub budowle zapewniające swobodne przedostawanie się ryb przez przeszkody, jakie stanowią budowle piętrzące na rzekach. Udrażnianie rzek, stanowiących szlaki migracyjne ryb poprzez budowę przepławek jest jednym z wymogów osiągnięcia ich dobrego stanu ekologicznego wymaganego zapisami Dyrektywy 2000/60/WE tzw. Ramowej Dyrektywy Wodnej. Obowiązek udrożnienia budowli piętrzącej, czyli wybudowania przepławki jest nakładany na jej właściciela (w przypadku większości budowli piętrzących wodę jest nim Skarb Państwa) lub użytkownika budowli, wykorzystującego obiekt piętrzący w różnych celach, m.in. do produkcji energii.

Dla właściciela elektrowni wodnej sam obowiązek wybudowania przepławki dla ryb, której koszt wynosi od kilkudziesięciu do kilkuset tysięcy złotych, a w niektórych przypadkach sięgać może nawet kilku milionów złotych, jest dużym obciążeniem. Obciążenie to jest szczególnie odczuwalne przez wytwórców energii w najmniejszych instalacjach hydroenergetycznych. Wybudowanie przepławki, która pełni wyłączenie funkcje środowiskowe, oznacza zmniejszenie ilości wody dostępnej dla elektrowni wodnej, a więc zmniejszenie ilości wyprodukowanej energii przez elektrownię, czego konsekwencją jest

member of  **BUSINESSEUROPE**



zmniejszenie jej rentowności. Jednocześnie, użytkownik piętrzenia zobowiązany do wybudowania przepławki, stając się jej właścicielem jest zmuszony opłacać podatek od wartości nieruchomości, jaką stanowi przepławka.

Proponujemy zatem wprowadzenie zwolnienia od podatku od nieruchomości budowli hydrotechnicznych umożliwiających migrację ryb. Postulat wyłączenia z konieczności uiszczania podatku od nieruchomości w przypadku budowli, których jedynym celem jest realizacja celów środowiskowych, podzielają organizacje ekologiczne (np. WWF), twierdząc, że podatek od nieruchomości w przypadku przepławek nakłania inwestorów do ograniczania wielkości i jakości tych budowli (celem ograniczania ich wartości, a co za tym idzie wysokości podatku). Odbywa się to kosztem skuteczności w zakresie realizacji celów środowiskowych, jakie przepławki powinny spełniać. Wprowadzenie postulowanej przez nas zmiany uwolniłoby użytkowników obiektów piętrzących od obaw związanych z realizacją prośrodowiskowych inwestycji.

Propozycja poprawki

W ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. 1991 Nr 9 poz. 31 z późn. zm.) w art. 2 ust. 3 dodać punkt „2b” o treści „budowle hydrotechniczne umożliwiające migrację ryb”.

IV. Inny obszar

Wskaż propozycje, które nie mieszczą się w powyższych kategoriach.

1. Brak zwolnienia dywidendy z podatku dochodowego

Na podstawie przepisów CIT udziałowcom spełniającym warunki wymienione w przepisach przysługuje zwolnienie od podatku przy wypłacie dywidendy. Jednakże art. 22c Ustawy o CIT, wskazuje, że zwolnienie dywidendowe nie ma zastosowania do sztucznych struktur zbudowanych jedynie w celu wykorzystania tego zwolnienia. Także umowy międzynarodowe (MLI) wprowadzają tzw. klauzulę PPT, które dają organom podatkowym możliwość zakwestionowania korzyści podatkowej, w sytuacji, gdy struktura była sztuczna i nakierowana na osiągnięcie tej korzyści podatkowej.

W wypadku podatników, o rozbudowanych strukturach holdingowych, w określonych sytuacjach zwolnienie dywidendy z podatku może zostać zakwestionowane pomimo spełnienia warunków przewidzianych w art. 22 ust. 4 Ustawy o CIT oraz posiadania odpowiednich oświadczeń i certyfikatów, gdyż zgodnie ze stanowiskiem zaprezentowanym przez Ministerstwo Finansów w 2019 r., zwolnienie dywidendowe nie może być zastosowane jeśli podmiot otrzymujący dywidendę nie prowadzi rzeczywistej działalności gospodarczej, a jedynie jest podmiotem pośredniczącym w wypłacie dywidendy. W tym zakresie polska spółka w ramach należytej staranności powinna zgromadzić dowody wskazujące np. na to, że odbiorca należności zatrudnia pracowników i posiada własne biuro.



2. Prawne uregulowanie trybu pracy zdalnej

Na chwilę obecną kodeks pracy formalnie takiego trybu nie reguluje, a powinien. Z jednej strony żeby dać pracodawcy możliwość korzystania z takiego instrumentu. Z drugiej strony pracując zdalnie powstają w gospodarstwie domowym pewne koszty, które przy pracy w biurze ponosi pracodawca (internet, woda, ogrzewanie, powierzchnia, meble itd.). Przepisy na chwilę obecną nie przewidują systemu gorących biur i nakładają na pracodawcę obowiązek zapewnienia tylu stanowisk pracy ile jest pracowników administracyjnych. Dzięki takim regulacjom zmniejszenie ilości stanowisk a co za tym idzie powierzchni biurowej byłoby oficjalnie możliwe i zgodne z przepisami

3. Art. 49 Kodeksu Postępowania Karnego – status pokrzywdzonego

Problem jest związany z dochodzeniem roszczeń z tytułu odszkodowań dobrowolnie wypłacanych przez przedsiębiorcę konsumentowi, gdy padnie ofiarą przestępstwa, dokonanego z wykorzystaniem usługi przedsiębiorcy. Chodzi w szczególności o programy wypracowane przez platformy sprzedażowe, porównywarki cen oraz portale ogłoszeniowe. Takie dobrowolne praktyki mają na celu ochronę konsumenta, który otrzymuje rekompensatę, podczas gdy przedsiębiorca dochodzi roszczeń od sprzedawcy z tytułu regresu. W tym przypadku dużym ułatwieniem byłoby dochodzenie tych roszczeń w postępowaniu karnym, jednak ze względu na dyspozycję art. 49 Kodeksu postępowania karnego, która wąsko definiuje pokrzywdzonego, nie jest to możliwe. Proponowana zmiana mogłaby zachęcić innych przedsiębiorców do rozwoju podobnych mechanizmów. Dodatkowo, jak pokazuje praktyka, sądy bardzo rzadko decydują się na przyznanie statusu pokrzywdzonego takiemu przedsiębiorcy. W efekcie, udaje się odzyskać jedynie ok 15% należności.

Obecnie w procedurze karnej występuje tylko jeden wyjątek od pojęcia pokrzywdzonego zawierającego przymiot bezpośrednio pokrzywdzenia z art. 49 § 1 k.p.k., który znajduje się w art. 49 § 3 k.p.k. Przepis ten wskazuje, że za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia. Z tych też względów za pokrzywdzonego nie może być uznany nabywca wierzytelności, która przysługiwała podmiotowi pokrzywdzonemu przestępstwem.

Wobec powyższego postulujemy o zmianę ww. przepisu tj. o dodanie do art. 49 Kodeksu postępowania karnego § 3b zgodnie z poniższym brzmieniem:

Art. 49 § 3b Kodeksu postępowania karnego:

Za pokrzywdzonego uważa się także podmiot trzeci w zakresie, w jakim ze względu na szczególny charakter zobowiązania wobec pokrzywdzonego pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia.



4. Postulat o przedłużeniu decyzji refundacyjnych o rok z uwagi na COVID-19 i jego konsekwencje.

W czasie pandemii ogromnym obciążeniem prawno-biurokratycznym, logistycznym, czasowym i finansowym są dla krajowych producentów kolejne negocjacje mające na celu przedłużenie decyzji refundacyjnych obecnych od lat na rynku leków. Dlatego podobnie, jak podczas pierwszej fali pandemii, zwracamy się z prośbą o ich przedłużenie na dotychczasowych warunkach.

Chcemy podkreślić, że w obecnej sytuacji prowadzenie negocjacji kilkudziesięciu lub kilkuset wniosków przez każdą firmę jest co najmniej utrudnione. Dlatego zwracamy się z prośbą o objęcie „tarczą prawną” naszej branży, która również boryka się ze skutkami pandemii, a jest strategicznym sektorem dla bezpieczeństwa Polski.

Prosimy więc o przedłużenie do 31 grudnia 2022 r. decyzji refundacyjnych, których termin ważności upływa przed 1 stycznia 2022 r., bez jednoczesnego „zamrażania” obwieszczeń refundacyjnych, tj. z możliwością składania i rozpatrywania nowych wniosków.

Takie rozwiązanie zabezpieczy krajowych producentów oraz obciążone przez pandemię nowymi obowiązkami Ministerstwo Zdrowia przed ryzykiem nierozpatrzenia spraw w ustawowym terminie.

5. Postulat odłożenia w czasie nowelizacji ustawy o refundacji leków do momentu zakończenia pandemii.

Zwracamy się z prośbą o nierozpoczynanie prac nad zmianą ustawy o refundacji leków w tak niepewnym czasie - jak pandemia. To nie jest dobry moment na zmiany tak kluczowej dla pacjentów i przemysłu farmaceutycznego ustawy. Ryzykujemy brakiem dostępu do leków dla chorych i szpitali. Nawet niewielkie zmiany w tym akcie prawnym mogą skutkować dużymi perturbacjami na rynku leków.

Niezmiernie ważne jest, aby przed podjęciem prac nad zmianami w refundacji poprzedzić je gruntownymi analizami wpływu na pacjentów, ale też sektor i gospodarkę. Tak wrażliwe gospodarczo i społecznie projekty, muszą posiadać wnikliwą Ocenę Skutków Regulacji (zawierającą m.in. skutki finansowe i społeczne proponowanych rozwiązań), jak również zostać poprzedzone szerokimi konsultacjami publicznymi. W przypadku ustawy refundacyjnej kształt zawartych tam przepisów decyduje bowiem o dostępie do farmakoterapii wszystkich Polaków w ramach publicznych środków i wpływa na sektor i gospodarkę Polski.

6. Brak prostego systemu informowania firm o obowiązkach sprawozdawczych, administracyjnych i podatkowych

Jest tyle różnych obowiązków i sprawozdań dla firm, a nie ma prostego systemu informowania, jakim obowiązkom dany podmiot podlega. Proponujemy utworzenie systemu np. w ramach portalu www.biznes.gov.pl, gdzie każda firma po rejestracji w systemie, na bazie złożonych przez nią wcześniej



danych, sprawozdań, wypełnionych ankiet, miałyby łatwy dostęp do wykazu wszelkich sprawozdań i obowiązków administracyjnych, jakie ją konkretnie obowiązują – w formie „drzewka” z podziałem na obszary tematyczne wraz z linkami do właściwych przepisów, formularzy, terminów i urzędów. Tak, żeby nie trzeba było szukać i przeglądać. Przykładowe obszary:

- podatki i finanse (wszystkie typy podatków łącznie z lokalnymi)
- prawo pracy
- ochrona środowiska / odpady
- bhp i ppoż
- itp.

7. Obowiązki sprawozdawcze dotyczące ochrony środowiska

Sprawozdawczość, naliczanie opłat, przygotowanie wniosków o wydanie decyzji jest tak skomplikowane i zawiłe, że średni przedsiębiorca nie jest w stanie samodzielnie tego wykonać.

Od 2020 roku weszło BDO, w 2021 dodatkowa opłata za BDO.

Sprawozdania do Marszałka, opłata produktowa, towarzystwa odzysku odpadów i recyklingu.

Do tego fakt indywidualnego traktowania przez samorzady przepisu gospodarki wodno – ściekowej tzw. opłata deszczowo - kanalizacyjna.

Dla średniej/ dużej firmy powoduje to konieczność stworzenia dodatkowego etatu dla osoby, która biegle będzie znała zagadnienie lub outsourcing, co generuje dodatkowe koszty stałe.

Postulujemy o uproszczenie sprawozdawczości, sposobu wyliczania opłat oraz o niemnożenie obowiązków z tym związanych. Przy czym zaznaczam, że nie chodzi nam o obowiązki faktycznie zmniejszające uciążliwość dla środowiska, ale o obowiązki administracyjne. Z powodu tak dużego skomplikowania i uciążliwości wiele małych i mikrofirm wcale nie wypełnia obowiązków w tym zakresie – nie składają sprawozdań, nie występują o decyzje i są poza systemem. Tym samym mogą bezkarnie spalać odpady, ponieważ nie wykazują, że je wytwarzają.

8. GUS – sprawozdanie GUS nr Z-12

Wymaga bardzo dużo pracy, jest to w zasadzie wyeksportowanie wszystkich informacji kadrowych i płacowych dla kilkudziesięciu pracowników. Raz na 3 lata GUS losowo typuje około 1/3 pracowników, dla których firma musi w sprawozdanie wpisać dane do poziomu szczegółowości wszystkich składników wynagrodzenia oraz czasu pracy. Ręczne przygotowanie sprawozdania (dla około 100 pracowników) zajmowało 2-3 tygodnie pracy. Obecnie niektórzy przedsiębiorcy dostosowali system kadrowo płacowy, aby generował dane do sprawozdania – jednak i tak dane te przed wysyłką należy przejrzeć.



LEWIATAN

Większa część tych danych jest przesyłana co miesiąc do systemu Płatnik. Czy GUS nie mógłby podłączyć się do baz danych ZUS-u, i stamtąd pobierać przedmiotowe dane?

9. Gospodarka energetyczna

To zagadnienie, które dotyka w tym roku każdego przedsiębiorcę w tak trudnym okresie.

Niezrozumiała i niewytłumaczalna opłata mocowa, która nie ma żadnego uzasadnienia biznesowego, jak tylko i wyłącznie po to, by rekompensować wieloletnie zaniedbania w sektorze publicznym kosztem prywatnego biznesu.

10. Uproszczenie procedury środowiskowej dla małych elektrowni wodnych

Małe elektrownie wodne (MEW) to bezemisyjne instalacje wykorzystujące energię odnawialną (energię wody) do wytwarzania energii elektrycznej. Na potrzebę zwiększenia wykorzystania potencjału hydroenergetycznego polskich rzek wskazuje się w wielu dokumentach strategicznych Państwa, a ponadto ich rozwój przyczynia się do wypełnienia obowiązków w zakresie energii odnawialnej wynikających ze zobowiązań międzynarodowych. Jak wskazują wyniki badań, spośród wszystkich sposobów wytwarzania energii energetyka wodna, szczególnie elektrownie przepływowe, to technologia, z którą wiąże się najniższy poziom kosztów zewnętrznych. W przypadku hydroenergetyki, w zależności od typu elektrowni wynoszą one od 0,04 do 0,08 c€/kWh. Dla porównania, energetyka wiatrowa generuje koszty zewnętrzne w wysokości około 0,10 c€/kWh, a technologie węglowe aż 3,14 c€/kWh. Rola MEW nie ogranicza się jednak wyłącznie do produkcji zielonej energii. Podkreśla się liczne funkcje, jakie elektrownie wodne pełnią w środowisku przyrodniczym i gospodarce, a także w życiu społecznym i kulturalnym, wśród których jedną z najistotniejszych jest poprawa warunków retencjonowania wody, mająca szczególne znaczenie w Polsce, kraju ubogim w zasoby wodne, mierzącym się z nasilającymi się deficytami wody i problemami suszy. Jednocześnie fakt, że małe elektrownie wodne mogą być lokalizowane na małych ciekach wodnych sprawia, że doskonale wpisują się w założenia dotyczące energetyki rozproszonej, wykorzystującej potencjał terytorialny i lokalnie dostępne, krajowe zasoby źródeł odnawialnych.

Rozwój tych instalacji jest jednak blokowany długotrwałością procedur związanych z przygotowaniem inwestycji, w szczególności w zakresie uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, w ramach którego przeprowadzana jest m.in. ocena wpływu na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych ustalonych dla zasobów wodnych.

W zakresie rozwoju małej hydroenergetyki w Polsce wskazuje się przede wszystkim na potrzebę wykorzystania na cele MEW istniejących obiektów piętrzących wodę zarządzanych w imieniu Skarbu Państwa przez PGW Wody Polskie. Budowa małych elektrowni wodnych w oparciu o istniejące budowle piętrzące, oprócz oczywistych korzyści wynikających z produkcji energii z OZE, dodatkowo do minimum

member of  **BUSINESSEUROPE**



Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS



ogranicza wpływ inwestycji na środowisko. Przynosi również korzyści dla Skarbu Państwa – redukuje koszty utrzymania rzek i stopni wodnych oraz przynosi przychód z tytułu dzierżawy jazów i gruntów. Liczba potencjalnych lokalizacji mikro i małych instalacji hydroenergetycznych bazujących na istniejących obiektach piętrzących i lokalizacjach dawnych młynów wodnych szacowana jest na około 8 tys.

Spośród potencjalnych lokalizacji MEW bazujących na istniejących obecnie lub w przeszłości urządzeniach wodnych zdecydowanie największą liczbę stanowią lokalizacje instalacji o najmniejszej mocy, spełniające kryterium mikroinstalacji lub małej instalacji. Ponadto ze względu na fakt, że bardzo często elektrownie wodne bazują na obiektach dawnych siłowni wodnych i innej istniejącej już infrastruktury inwestycje w małą energetykę wodną to przedsięwzięcia bardzo zróżnicowane pod względem zakresu. Tymczasem, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2019 poz. 1839), wszystkie elektrownie wodne należą do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. O ile jednak nie ulega wątpliwości, że budowa nowej elektrowni wodnej wraz z nowym piętrzeniem spełnia tę definicję, to w przypadku szeregu inwestycji wykorzystujących już istniejącą infrastrukturę i mających znacznie mniejszy zakres, kwestia ich klasyfikacji pod względem oddziaływania na środowisko pozostawia wątpliwości. Do przykładów takich inwestycji należą zmiany sposobu użytkowania istniejących urządzeń wodnych polegające na wykorzystaniu dawnych obiektów młyńskich do zainstalowania współczesnych turbin wodnych, przebudowie i modernizacji istniejących MEW, budowie tzw. aktywnych przepławek dla ryb, tj. przepławek z funkcją produkcji energii, itp.

Można wymienić dwie podstawowe bariery:

1. Decyzje o tym czy daną inwestycję należy zakwalifikować jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko podejmowane są bez uwzględnienia rzeczywistego zakresu inwestycji.
2. Brak rozgraniczeń wielkości elektrowni wodnych oraz zakresu inwestycji w rozporządzeniu w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko powoduje, że w przypadku procedury środowiskowej urzędy zazwyczaj domagają się sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (OOŚ) dla każdej inwestycji związanej z energetyką wodną. Jest to często wymóg nadmierny, gdyż w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko sporządzenie raportu OOŚ nie jest wymogiem bezwzględny. Ponadto zakres wymaganego raportu jest często nieproporcjonalnie duży w stosunku do faktycznego zakresu inwestycji.



Proponowane rozwiązania

W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko:

1. Wprowadzenie przepisów precyzujących, że do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko nie należą przedsięwzięcia polegające m.in. na:
 - a. zmianie sposobu użytkowania istniejących urządzeń wodnych, w tym odbudowie lub przebudowie budowli piętrzących wodę;
 - b. przebudowie lub modernizacji istniejących MEW o mocy zainstalowanej do 1 MW;
 - c. budowie aktywnych przepławek dla ryb.
2. Wprowadzenie przepisów nakazujących przy podejmowaniu decyzji o konieczności sporządzenia raportu OOS uwzględnienie rzeczywistego zakresu inwestycji związanej z energetyką wodną oraz, jeśli raport dla danego przedsięwzięcia jest niezbędny, wzięcie pod uwagę przy ustalaniu koniecznego zakresu raportu faktycznego zakresu inwestycji.
3. Wprowadzenie modyfikacji przepisu, zgodnie z którą do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko należeć będą nadal elektrownie wodne, lecz z wyjątkiem mikroinstalacji i małych instalacji w rozumieniu ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii zlokalizowanych poza obszarami chronionymi.

Przewidywane skutki:

Skutkiem zmiany będzie zwiększenie wykorzystania potencjału hydroenergetycznego kraju poprzez zagospodarowanie dawnych piętrzeń młyńskich i innych urządzeń wodnych (8 tys. potencjalnych lokalizacji), a także możliwość przeprowadzania modernizacji działających obecnie MEW (liczba instalacji, które potencjalnie mogą skorzystać z przepisów modernizacyjnych od 2020 roku wynosi 395, a ich łączna moc to ponad 127 MW).

- 1) **Brak obowiązku wykazywania zgodności lokalizacji obiektów hydrotechnicznych kształtujących stosunki wodne (w tym MEW) z miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego (MPZP)**

Stan obecny:

Znaczne wydłużenie procedury uzyskania niezbędnych pozwoleń na realizację inwestycji małej elektrowni wodnej (MEW) ma miejsce również wówczas, gdy lokalizacja elektrowni wodnej nie jest uwzględniona w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w miejscach, gdzie plany zostały sporządzone.

Zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami warunki lokalizacji małej elektrowni wodnej uzgadnia się na jeden z dwóch sposobów. W gminach nie posiadających miejscowych planów zagospodarowania

przestrzennego (MPZP) inwestycje realizowane są w oparciu o wydawane indywidualnie decyzje w sprawie warunków zabudowy, a w gminach, które posiadają miejscowy plan - realizacja inwestycji musi być zgodna z tym planem. Niestety w przypadku większości MPZP, możliwość lokalizacji elektrowni wodnych nie jest w nich przewidziana.

Bariery

1. Obiekty hydrotechniczne, do jakich należą elektrownie wodne, lokalizuje się najczęściej na terenach zalewowych. Tego typu tereny nie są w miejscowych planach przeznaczane na działalność produkcyjną.
2. Koszt zmiany planu, wynoszący od kilkudziesięciu do kilkuset tysięcy złotych, w celu umożliwienia zrealizowania inwestycji hydroenergetycznej jest w przypadku niewielkich instalacji niewspółmiernie wysoki do skali przedsięwzięcia.
3. Czas oczekiwania na uchwalenie zmian w planie wynosi często kilka lat, co znacznie wydłuża okres przygotowania inwestycji, a ponadto, gminy nie są zainteresowane zmienianiem planu, aby uwzględnić w nim niewielkie inwestycje OZE.

Proponowane rozwiązanie:

Proponujemy, aby obiekty hydrotechniczne kształtujące stosunki wodne, w tym małe elektrownie wodne, wyłączyć z obowiązku zgodności z MPZP.

Przewidywane skutki

Skutkiem będzie przyspieszenie, a w niektórych przypadkach w ogóle umożliwienie realizacji inwestycji zlokalizowanych na obszarach objętych MPZP.

11. Wprowadzenie prostych i przejrzystych procedur udostępniania obiektów piętrzących na cele hydroenergetyczne

Do barier proceduralnych rozwoju małych elektrowni wodnych należy również kwestia dostępu inwestorów do stopni wodnych, będących własnością Skarbu Państwa i administrowanych przez PGW Wody Polskie.

Od wielu lat za jedną z głównych przyczyn bardzo niskiego poziomu zagospodarowania istniejących piętrzeń, a tym samym niewielkiego stopnia wykorzystania potencjału energetycznego polskich rzek, uznaje się brak skutecznych regulacji w zakresie udostępniania inwestorom obiektów piętrzących. W ustawie z 20 lipca 2017 – Prawo wodne wprowadzono przepisy regulujące zasady udostępniania państwowych obiektów hydrotechnicznych, zgodnie z którymi obiekty mają być udostępniane w drodze przetargów, przy czym, wprowadzono od tej zasady pewne wyjątki, umożliwiając w niektórych



sytuacjach oddawanie obiektów w użytkowanie również w drodze bezprzetargowej. Ten ostatni sposób dotyczy m.in. sytuacji, gdy inwestor posiada pozwolenie wodnoprawne na wykonanie bądź korzystanie z urządzenia wodnego, jakim jest np. jaz piętrzący. Jednak proces uzgodnienia warunków umowy oraz jej podpisania z PGW Wody Polskie jest nadal nieprzewidywalny i długotrwały.

W obecnej sytuacji PGW Wody Polskie są jednocześnie organem wydającym decyzje administracyjne (pozwolenie wodnoprawne), podmiotem gospodarującym urządzeniami wodnymi (budowlami piętrzącymi) należącymi do Skarbu Państwa, a więc zawierającym umowy udostępniające korzystanie z jazów piętrzących oraz przedsiębiorcą realizującym własne inwestycje w energetykę wodną.

Bariery:

1. Pomimo zwolnienia z procedury przetargowej w przypadku dysponowania pozwoleniem wodnoprawnym przez przedsiębiorcę, proces zawierania umowy dotyczącej dzierżawy obiektu piętrzącego z administratorem obiektu, czyli PGW Wody Polskie jest długotrwały i niepewny. Oznacza to, że inwestor, pomimo uzyskania stosownego pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie elektrowni wodnej i korzystania z wody na cele hydroenergetyczne może być pozbawiony możliwości korzystania z obiektu piętrzącego.
2. W ustawie nie określono maksymalnych stawek opłat za użytkowanie piętrzeń udostępnianych bezprzetargowo, co sprawia, że mogą być one dowolnie i uznaniowo wyznaczone przez zarządzające tymi urządzeniami wodnymi PGW Wody Polskie. Tymczasem w przypadku wszystkich innych opłat określanych w Prawie wodnym przewidziano maksymalne lub jednostkowe ich stawki. Jedynie w przypadku opłat za dzierżawę urządzeń i nieruchomości niebędących gruntami pod wodami płynącymi, w ustawie nie zawarto ani opłat maksymalnych, ani docelowych, ani żadnych przepisów pozwalających kontrolować wysokość nakładanych obciążeń.
3. PGW Wody Polskie będąc jednocześnie organem wydającym decyzje administracyjne, podmiotem zarządzającym mieniem w postaci obiektów piętrzących oraz inwestorem w energetykę wodną stoją w pozycji bardzo uprzywilejowanej względem pozostałych inwestorów w branży i mogą wykorzystywać swoją przewagę np. blokując dostęp do wybranych obiektów piętrzących innym inwestorom.

Proponowane rozwiązanie:

1. Wprowadzenie do ustawy Prawo wodne zasady, że uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie elektrowni wodnej i korzystanie z wód do celów hydroenergetycznych zobowiązuje PGW Wody Polskie do podpisania z podmiotem dysponującym takim pozwoleniem umowy na użytkowanie piętrzenia.
2. Uzupelnienie przepisów ustawy Prawo wodne o delegację ustawową do wydania rozporządzenia określającego stawki opłat za użytkowanie piętrzeń udostępnianych bezprzetargowo:



Treść proponowanej poprawki:

W ustawie z dnia 20 lipca 2017 – Prawo wodne (Dz. U. 2017 poz. 1566 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

w art. 265 dodaje się ust. 17 w brzmieniu:

„17. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat rocznych za oddanie w dzierżawę nieruchomości niebędących mieniem, o którym mowa w art. 261 ust. 1, których oddanie w dzierżawę nastąpiło w drodze bezprzetargowej na cele prowadzenia przedsięwzięć związanych z energetyką wodną.”

Alternatywnym rozwiązaniem jest ustalenie w konsultacjach z branżą MEW maksymalnej stawki opłat za użytkowanie budowli piętrzących na cele MEW w zarządzeniu wewnętrznym Prezesa PGW Wody Polskie określającym procedury gospodarowania mieniem Skarbu Państwa. Z analiz branży MEW wynika, że realizacja rentownych inwestycji w małe elektrownie wodne będzie możliwa, gdy opłata roczna za użytkowanie budowli piętrzącej nie będzie przekraczać 6-7% wartości przychodów netto z tytułu wyprodukowanej energii elektrycznej w OZE.

3. Ponadto, aby w większym stopniu zagospodarować niewykorzystany potencjał energetyczny rzek, proponowane jest dodanie przepisu, zgodnie z którym w przypadku poniesienia przez inwestora nakładów finansowych związanych z poprawą stanu technicznego budowli piętrzącej, inwestor byłby zwolniony z opłat za użytkowanie tej budowli do czasu zwrotu nakładów inwestycyjnych, co pozwoli dostosować warunki umowy do konkretnego obiektu. Należy bowiem podkreślić, że udostępniane budowle hydrotechniczne znajdują się często w bardzo złym stanie technicznym (są zrujnowane i nie pełnią przypisanych im funkcji), a ich odbudowa przez prywatnych inwestorów umożliwi przywrócenie zdegradowanego majątku Skarbu Państwa do stanu funkcjonalności.

Treść proponowanej poprawki:

W ustawie z dnia 20 lipca 2017 – Prawo wodne (Dz. U. 2017 poz. 1566 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

w art. 265 dodaje się ust. 18 w brzmieniu:

18. W przypadku poniesienia przez podmiot biorący w dzierżawę, o której mowa w ust. 17 nakładów inwestycyjnych związanych z poprawą stanu technicznego oddawanej w dzierżawę nieruchomości, zwalnia się ten podmiot z opłat za oddanie w dzierżawę do czasu zwrotu tych nakładów inwestycyjnych.”

Przewidywane skutki:

Skutkiem zmiany będzie zwiększenie wykorzystania potencjału hydroenergetycznego kraju poprzez zagospodarowanie lub odbudowę istniejących piętrzeń będących własnością Skarbu Państwa na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej, co przyczyni się do zrealizowania celów wskazanych

member of 



w strategicznych dokumentach Państwa. Liczba piętrzeń potencjalnie nadających się do wykorzystania na cele MEW wynosi około 8 tys.

12. Przyspieszenie postępowań w sprawach pozwoleń wodnoprawnych dla małych elektrowni wodnych

Stan obecny

Budowa elektrowni wodnej, pobór wód na cele energetyki wodnej, a także piętrzenie wody wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego. Jest ono udzielane na czas określony w ustawie Prawo wodne (obecnie maksymalnie 30 lat). Od 2018 roku pozwoleń wodnoprawnych udziela PGW Wody Polskie.

Bariery

1. Postępowania w sprawach o wydanie pozwolenia wodnoprawnego trwają obecnie bardzo długo. Hamuje to realizację nowych inwestycji w energetykę wodną, uniemożliwia kontynuowanie działalności w przypadku zakończenia okresu obowiązywania dotychczasowego pozwolenia lub skutkuje nałożeniem na wytwórców energii w elektrowniach wodnych drastycznych kar (500% stawki opłat za wodę) oraz uniemożliwia modernizację instalacji hydroenergetycznych.
2. Pomimo złożenia wniosku o wydanie pozwolenia wodnoprawnego postępowania nie są wszczynane.

Proponowane rozwiązanie

W ustawie Prawo wodne:

1. Doprecyzowanie terminów obowiązujących PGW Wody Polskie w przypadku procedury udzielania pozwolenia wodnoprawnego i wprowadzenie określonych sankcji za brak przestrzegania terminów.
2. Wprowadzenie przepisu, zgodnie z którym w przypadku, gdy wniosek podmiotu o udzielenie pozwolenia wodnoprawnego związanego z korzystaniem z wód na cele hydroenergetyczne nie zostanie rozpatrzony w terminie, a podmiot dysponował wcześniej pozwoleniem wodnoprawnym, wówczas przedłuża się okres obowiązywania poprzedniego pozwolenia wodnoprawnego.

13. Potrzeba uporządkowania stanu własnościowego w gospodarce wodnej

Problem nieuporządkowanego stanu własnościowego urządzeń wodnych i nieruchomości związanych z gospodarką wodną wpływa na przewlekłość postępowań. W wielu sytuacjach w przypadku nieruchomości i urządzeń wodnych nie można zidentyfikować właściciela. Często uniemożliwia to realizację inwestycji w energetykę wodną.

14. Wprowadzenie możliwości zaliczania do kosztów uzyskania przychodów wierzytelności odpisanych jako nieściągalne oraz tworzenia rezerw i odpisów na wierzytelności, których nieściągalność została uprawdopodobniona.



Zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 26 ustawy o pdop, nie stanowią kosztów uzyskania przychodów rezerwy tworzone na pokrycie wierzytelności, których nieściągalność została uprawdopodobniona, z wyjątkiem tych rezerw na należności z tytułu udzielonych przez bank kredytów (pożyczek) oraz na należności z tytułu udzielonych przez bank gwarancji (poręczeń) spłaty kredytów (pożyczek), pomniejszonych o wartość rezerw dotyczącą odsetek, prowizji i opłat, które zostały utworzone na pokrycie.

Powyższe przepisy nie dotyczą firm leasingowych i pożyczkowych. Zasadne jest aby przepis ten odnosił się także do tych firm i w okresie trudnej sytuacji gospodarczej związanym z trwającą pandemią umożliwić uruchomienie wszelkich środków finansowych całości sektora finansowego (w tym firm leasingowych) w celu zapewnienia płynności finansowej sferze produkcyjno – usługowej. Wszystkie podmioty decydujące się obecnie na obciążenie swoich aktywów ryzykiem kredytowym powinny być w tym zakresie traktowane jednolicie, tak aby wszystkie z nich zainteresowane były udzielaniem finansowania.

15. Polityka cenowa resortu zdrowia niezgodna z oficjalnymi planami Rządu wobec rodzimych firm farmaceutycznych.
16. Brak wsparcia prawnego i instytucjonalnego dla produkcji API w Polsce.
17. Brak możliwości pozyskania długoterminowych (3 lat i więcej) decyzji refundacyjnych.
18. Niestabilność prawa w zakresie obrotu lekami i refundacji pogłębiana dodatkowo niepewnością legislacyjną związaną z zapowiedziami wprowadzenia niekorzystnych rozwiązań zarówno dla przemysłu krajowego jak i wywodzącego się z państw UE.
19. Wszelkie formy payback'u określonego w przepisach refundacyjnych wobec leków generycznych.
20. Ograniczony dostęp do terapii lekami biologicznymi równoważnymi. Po wygaśnięciu ochrony patentowej i wyłączności rynkowej należy stwarzać dogodne warunki dla zwiększenia dostępu pacjentów do terapii znacznie tańszymi lekami biologicznymi równoważnymi.
21. Brak przejrzystej architektury biznesowej systemu ochrony zdrowia określającej zasady interoperacyjności i relacje między interesariuszami, na bazie których można by efektywnie tworzyć rozwiązania cyfrowe w opiece zdrowotnej.
22. Przepisy prawa podatkowego wprowadzane są bardzo szybko i często niespodziewanie, co nie daje przedsiębiorcom możliwości przygotowania się do ich stosowania. Wprowadzane regulacje często nie są poprzedzone konsultacjami publicznymi lub mają one charakter pozorny (np. trwają dzień lub kilka dni). W rezultacie obowiązujące stają się przepisy podatkowe do których przedsiębiorcy nie wiedzą jak się stosować. Objasnienia podatkowe czy interpretacje ogólne do takich przepisów, jeśli w ogóle są wydawane, to po upływie czasu, który dla przedsiębiorcy oznacza ryzyko postępowania niezgodnie z przepisami i groźbę nałożenia sankcji. Taka sytuacja powoduje, że przedsiębiorcy muszą szukać potwierdzenia prawidłowości sposobu stosowania przepisów podatkowych w interpretacjach indywidualnych lub dopiero w sądach administracyjnych.



23. Konieczność usunięcia z ustawy prawo własności przemysłowej (PWP) niektórych przepisów dot. SPC jako bezzasadnej, a dodatkowej niepoprawnej transpozycji przepisów unijnego rozporządzenia 469/2009 celem doprowadzenia by postępowania w sprawie SPC prowadzone przed Urzędem Patentowym RP oraz sądami administracyjnymi prowadzone były w oparciu o właściwe przepisy prawa unijnego.
24. Brak aktów prawnych jasno określających zasady wykorzystania danych publicznych, anonimizacji danych wrażliwych oraz przetwarzania danych w celu wykorzystania ich do analiz efektywności terapii, tworzenia nowych produktów leczniczych, etc.
25. Usunięcie z ustawy prawo własności przemysłowej (PWP) niektórych przepisów dot. SPC jako bezzasadnej, a dodatkowej niepoprawnej transpozycji przepisów unijnego rozporządzenia 469/2009 celem doprowadzenia by postępowania w sprawie SPC prowadzone przed Urzędem Patentowym RP oraz sądami administracyjnymi prowadzone były w oparciu o właściwe przepisy prawa unijnego.
26. Ograniczone możliwości wdrażania (GOZ) ze względu na brak zapisów w prawie farmaceutycznym oraz GMP.
27. Sprzeczność Prawa Farmaceutycznego i Prawa Ochrony środowiska w zakresie ekologicznego oznakowania opakowań.
28. Nowe restrykcyjne wymagania dotyczące magazynowania odpadów w zakresie ochrony pożarowej (bardziej restrykcyjne niż magazynowanie surowców).
29. Obciążanie firm kosztami transformacji niskoemisyjnej i gospodarki o obiegu zamkniętym, na które to koszty firmy te nie mają wpływu.
30. Brak spójności pomiędzy polityką DG Trade (np. porozumienia dot. importu produktów z niektórych krajów jak Egipt czy Tunezja, które nie muszą być produkowane w rygorze prawnym UE) a polityką pozostałych DG wprowadzających kolejne wymagania klimatyczne oraz środowiskowe dla producentów w UE, co powoduje że konkurencja ze światem jest coraz trudniejsza.
31. Rygory środowiskowe związane z produkcją API, które powodują, że bez wsparcia finansowego produkcja jest niekonkurencyjna względem innych producentów spoza UE.
32. Brak funduszy na inwestycje zarówno w infrastrukturę jak i w kadry dla dużych firm.
33. Brak programów wsparcia uwzględniających specyfikę branży wynikającą z silnych regulacji prawnych np. brak możliwości efektywnego pokrywania kosztów badań klinicznych (usługa zewnętrzna) ze względu na ich zbyt wysoki procentowy udział w budżecie projektu.
34. Brak wykorzystania przez GIF możliwości przeprowadzania kontroli i inspekcji zdalnych, gdy kontrola lub inspekcja dotyczy kwestii formalnych lub ogranicza się do kontroli prawidłowości i kompletności dokumentacji (która i tak dostarczana jest do Organu).



35. Brak otwartości GIF na współpracę w zakresie wypracowania z przedsiębiorcami rozwiązań, które byłyby potwierdzone przez GIF jako zgodne z przepisami w drodze wiążącej interpretacji prawnej, pomimo braku jasności wielu przepisów Prawa farmaceutycznego dotyczących Dobrej Praktyki Dystrybucyjnej i Wytwarzania, szczególnie w zakresie nowoczesnych form terapeutycznych (leków nowatorskich), których wytwarzanie i dystrybucja wykracza poza tradycyjne wymagania GMP/GDP.
36. Ograniczenia przedmiotowe i podmiotowe w możliwości komunikacji z Ministerstwem Zdrowia w ramach stworzonych systemów informatycznych (SOLR, SOID).
37. Brak stanowiska w dotychczasowych deklaracjach rządu, prawodawstwie oraz innych instrumentach w kwestii przejścia na gospodarkę niskoemisyjną i wsparcia europejskich zobowiązań klimatycznych.
38. Brak szerszego wykorzystania możliwości przeprowadzania kontroli i inspekcji zdalnych, szczególnie w sytuacji gdy kontrola lub inspekcja dotyczy kwestii formalnych i ogranicza się do kontroli prawidłowości i kompletności dokumentacji stanowiącej podstawę funkcjonowania danego podmiotu.
39. Brak możliwości szerszego stosowania korespondencji elektronicznej z organami administracji publicznej bez konieczności stosowania rozwiązań dostępnych na platformie e-PUAP. W praktyce stosowanie e-PUAP jest bardzo czasochłonne, a korespondencja wysyłana na dedykowane przez Organy adresy mailowe nie posiada walorów dowodowych (brak odpowiednika UPO).
40. Przewlekłe postępowania o naprawę szkody za bezzasadnie udzielone zabezpieczenie roszczenia oraz zasądzenie kwot znacznie niższych niż rzeczywiście poniesione szkody.
41. Brak na rynku instalacji do zagospodarowania odpadów przemysłowych- ostatnie zmiany w POŚ i Ustawie o odpadach spowodowały to, że mamy problemy z odbiorem odpadów.
42. Konieczność wypracowania przez stronę administracji publicznej z udziałem przedstawicielami krajowego przemysłu farmaceutycznego strategii bezpieczeństwa lekowego kraju (odmienny od dokumentu polityki lekowej), a będącym częścią strategii bezpieczeństwa narodowego.
43. Utworzenie programu sektorowego w obszarze zapewnienia bezpieczeństwa lekowego zgodnie ze strategią farmaceutyczną UE.
44. Rządowa strategia zwiększająca produkcję leków i API w Polsce, łącząca cele resortu zdrowia i rozwoju w oparciu o krajowych producentów poprzez ułatwienia regulacyjne, ulgi podatkowe, oraz wsparcie innowacji.
45. Prawo krajowych producentów leków do cen urzędowych zgodnie z zasadami Ustawy refundacyjnej.



46. Wydłużenie terminów obowiązywania decyzji refundacyjnych i brak powiązania konieczności obniżenia ceny z uzyskaniem decyzji refundacyjnej.
47. Ograniczenie ilości procesów negocjacyjnych w ramach odnawiania decyzji refundacyjnych dla leków.
48. Brak presji cenowej dla produktów, których cena jest na poziomie kosztów wytwarzania.
49. Wsparcie dla rozwiązań eliminujących generowanie odpadów i strat, jak zbędne ulotki, które można zastąpić kodami QR, wsparcie dla eliminowania z procesów wytwórczych tych surowców i komponentów, które uniemożliwiają recykling lub wzmacnianie rozwiązań z kategorii GZO.
50. Deregulacja w zakresie wytycznych dotyczących wytwarzania, które nie zwiększają bezpieczeństwa pacjentów a są źródłem nadmiernej biurokracji i kosztów nie generujących wartości dodanej oraz niejednokrotnie strat.
51. Dalsze rozwijanie takich narzędzi cyfrowych jak Internetowe Konto Pacjenta.
52. Wykorzystanie automatyzacji, Internetu rzeczy i sztucznej inteligencji w celu zapewnienia ciągłości procesów produkcyjnych i logistycznych.
53. Potrzeba rozwoju kierunków edukacji zawodowej wspierających branżę farmaceutyczną pod kątem dostępności na rynku pracowników produkcyjnych, począwszy od edukacji szkoły średniej. Dotyczy m.in. kierunków specjalistycznych o profilu chemiczno-farmaceutycznym w technikach.
54. Szkolenia z ekologicznego wykorzystania zasobów.
55. Poszerzanie kompetencji w obszarze przemysłu 4.0.
56. Postulat uproszczenia dokumentacji projektowych dotyczących wniosków o dofinansowanie i dotację. Należy zredukować ilość danych wymaganych do wprowadzenia przez wnioskodawcę.

Konfederacja Lewiatan, KL/102/72/PP/2021

